

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Κάμμα

Τραγωδία εις πράξεις τρεις

Παρνασσός, Αθήνα

τμ. 9, τχ. 3 (Μάρτιος 1884), σ. 151-197

Κ Α Μ Μ Α

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΠΛΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Συνόριξ, βρέννος τῶν Γαλατῶν
Λουέριος, βέρδος
Βένδαξ, νέος ἀρχηγός
Ἀριόβυστος, ἀρχιδρυΐδης
Φρόνιχος, ἑλληὺ στρατηγός ἀιχμακλῶτος
Τορμάννος, ὑπασιπιστής τοῦ Συνόριγος
Ρόθμαρις, ἀκόλουθος τοῦ Βίνδακος
Νάρθων, ἀξιωματικός
Κορυφαῖος τοῦ Βέρδων
Κορυφαῖος τῶν Δρυΐδων
Κορυφαῖος τῶν Οὐάτεων
Κάμμα, θυγάτηρ τοῦ Λουερίου
Μόνα τροφός τῆς Κάμμας
Κορυφαῖα τῶν Ἰερείων
Δρυΐδαι, Ἰερεῖαι,
Βέρδαι, Οὐάταις, Ἀξιωματικοί,
Ὀπλίται, Λαός

Ἡ σκηνή ὑπόκειται ἐν Ἀγκύρα τῆς ἐν Ἀσίᾳ Γαλατίας
ἐν ἔτει 215 π. Χ.

θεωρεῖται χειρόγραφον διὰ τὴν ἀπὸ σκηνῆς διδαχὴν.

Τόμος Θ' 3 - Μαρτίου 1885

11

Τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος τούτου ἀνγγράφει ὁ ΠΑΟΥΤΑΡΧΟΣ ἐν τῷ περὶ ἀρετῆς γυναικῶν κεφαλαίῳ τῶν *ΗΘΙΚΩΝ* αὐτοῦ.

Ἦσαν ἐν Παλατίᾳ δυνατώτατοι τῶν τετραρχῶν, καὶ τι καὶ κατὰ γένος προσήκοντες ἀλλήλοις, Σινάτος τε καὶ Συνόριξ. Ἦν ὁ Σινάτος γυναικᾶ παρθένον ἔσχε, Κάμμην ὄνομα, περίβλεπτον μὲν ἰδέξ σώματος καὶ ὄρα, θαυμαζαμένην δὲ μᾶλλον δι' ἀρετὴν. Οὐ γὰρ μόνον σώφρων καὶ φίλανδρος, ἀλλὰ καὶ συνετὴ καὶ μεγαλόφρων, καὶ κοθεινὴ τῆς ὀπηθῆς ἦν διαφερόντως ἅπ' εὐμενείας καὶ χρηστότητος· ἐπιφανοτέραν δ' αὐτὴν ἐποίησε καὶ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἰφραίαν εἶναι, ἣν μέλιστα Παλάσι εἴδουσι, περὶ τε πομπᾶς ἀεὶ καὶ θυσίας κεκοσμημένην ὀρᾶσθαι μεγαλοπρεπῶς. Ἐρασθεὶς οὖν αὐτῆς ὁ Συνόριξ, καὶ μῆτε πείσαι, μῆτε βιάζεσθαι, ζῶντος τοῦ ἀνδρός, δυνατὸς ὢν, ἔργον εἰργάσατο δεινόν. Ἀπέκτεινε γὰρ ὄλω τὸν Σινάτον, καὶ χρόνον αὐτὸν πολλὸν διαλιπὼν, ἐμύστω τὴν Κάμμην ἐν τῇ ἱερῇ ποιουμένην διατριβῆς, καὶ φέρουσαν οὐκ αἰκτρῶς καὶ ταπεινῶς, ἀλλὰ θυμῷ νοῦν ἔχοντι καὶ καρῆν περιμένοντι, τὴν τοῦ Συνόριγος παρνομίαν. Ὁ δὲ λιπαρὴς ἦν περὶ τὰς δεήσεις, καὶ λόγων ἐδόκει μὴ παντάπασιν ἀπορεῖν εὐπρέπειαν ἔχόντων, ὡς τὰ μὲν ἄλλα Σινάτου βέλτερον προσεχηκῶς ἑαυτὸν, ἀνελὼν δ' ἐκείνον ἔρωτι τῆς Κάμμης, μὴ δὲ ἑτέραν τινα ποιηρίαν. Ἦσαν οὖν τὸ πρῶτον ἀρνήσεις οὐκ ἔγαν ἀπηνεὶς τῆς γυναικός, εἶτα κατὰ μικρὸν ἐδόκει μαλᾶσσεσθαι· καὶ γὰρ οἴκετο· καὶ φίλοι προσέκειντο θεραπείᾳ καὶ χάριτι τοῦ Συνόριγος μίγιστον δυναμένου, πείθοντες αὐτὴν καὶ καταβιάζόμενοι, τέλος δὲ συνεχώρει, καὶ μετεπέμπετο πρὸς ἑαυτὴν ἐκείνον, ὡς παρὰ τῇ θεῷ τῆς συναινεσεως καὶ καταπιστώσεως γενησομένης. Ἐλθόντα δὲ δεξαμένη φιλοφρόνως, καὶ προσαγαθοῦσα τῷ βωμῷ, κατέπεισεν ἐκ τράχης, καὶ τὸ μὲν ἐξέπιεν αὐτῇ, τὸ δ' ἐκείνον ἐέλευσεν (ἦν δὲ πεφαρμαγμένον μελίκρατον) ὡς δ' εἶδε πεπωκότα, λαμπρὸν ἀνωλόλυξε, καὶ τὴν θεὸν προσκυνήσασα· «Μαρτύρομαι σε, εἶπεν, ὦ πολυτίμητε θεῖμον, ὅτι ταύτης ἕνεκα τῆς ἡμέρας ἐπέζησα τῷ Σινάτου φόνῳ, χρόνον τασσθὲν οὐδὲν ἀπολιχνοῦσα τοῦ βίου χρηστὸν. ἀλλὰ τὴν ἔλπιθα τῆς δίκης, ἣν ἔχουσα καταβαίνοι πρὸς τὸν ἐμὸν ἄνδρα· σπὶ δέ, ὦ πάντων ἀνοσιώτατε ἀνθρώπων, τάφον ἀντὶ θαλάμου καὶ γάμου παρασκευάξευσαν οἱ προσήκοντες». Ταῦτα δ' ἀκούσα· ὁ Παλάτης, καὶ τοῦ φαρμάκου ἔρωτος ἤδη καὶ διακινουντος τὸ σῶμα συνασθανόμενος, ἐπίθῃ μὲν ὀχήματος, ὡς σάλλῳ καὶ τιναγμῷ χρητόμενος, ἐξέστη δὲ παρυγρήμα, καὶ μεταβᾶς εἰς φυρεῖον, ἐσπέρας ἀπέθανεν. Ἡ δὲ Κάμμα διενεγκῶσα τὴν νύκτα, καὶ πυθομένη, τέλος ἔχειν ἐκείνου, εὐθύμως καὶ ἰλαρῶς κατέστρεψεν.

ΚΑΜΜΑ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἄνδρον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Λουέριου Ἐν τῇ βᾶθει φαίνονται τὰ ὄρη τῆς Βιθυνίας καὶ πέραν τοῦ ἀνδῆρου ἐκτείνεται ποικιλὸν δάσος. Ἀριστερᾷ ἐπὶ ἀνοιγμα πρὸς τὸν οἶκον φέρον. Δεξιᾷ βράχος ἀπότομος. Διὰ τὸν λίθον ἀνωμάλως τεθειμένων ὄριζε τὴν ἄκραν τοῦ ἀνδῆρου καὶ ἔκτισθεν ἀπὸ τοῦτου διάδρομος, ἔκτε δὲ τὸ μέσον τοῦ τοίχου τοῦτου δύο κίονες ἄισοι σχηματίζοντες τὴν εἰσοδον. Ἀριστερᾷ ἐπὶ τῆς πρώτης θέσεως ἀνάκλιτρον, τράπεζα καὶ σάμφοδες, δεξιᾷ παρὰ τὸν βράχον θρανία.

ΣΚΙΗΝΗ Α΄

ΛΟΥΕΡΙΟΣ, ΒΙΝΔΑΞ, ΡΟΘΜΑΡΙΣ

Λίρομένως τῆς αἰλαίας φαίνεται ὁ Λουέριος παρὰ τὸ ἀνοιγμα τοῦ οἴκου παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς πρὸς τὰ δεξιὰ ἔξω τοῦ διαδρόμου. Φέρει τὴν χεῖρα παρὰ τὰς ὄψεις, ὡς ὁ θέλων ν' ἀσφαλίσῃ τὴν ὄρασιν ἀπὸ τῶν ἀκτίων τοῦ ἡλίου. Μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται ὁ Βίνδαξ ἀπὸ τοῦ Ροθμάριδος ἀκολουθούμενος

Λουέριος

Ἄνδρες Βίνδαξ, πῶς προσέρχεσθε εἰπέ.

Βίνδαξ Ἰστάμενος πρὸ τῆς εἰσοδου

Ἐνίκησα τοὺς Φούγας καὶ ἐτρόπωσα τὸν βασιλέα τῆς Περγάρου Ἄτταλον.

Λουέριος τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα

Λοιπὸν ὡς εἶ παρέστης, νῆε νικητῆ!

Ρόθμαρις

Τὴν γηραιάν σου λάραν, βάρδε, ἔρμυσον καὶ ψάλε θῆκεν ἀπὸ γενναίῳ μαχητῆ, δι' αὐτὴν τὴν νίκην οἱ Γαλάται ἤσαντο πρὸς τριπλασίους πολεμήσαντες ἐχθρούς.

Λουέριος

Ὅ φίλου τέκνου τοῦ θανάτου φίλου μου, ὑπερηφάνως σὲ ἐναγκαλίζομαι ἐπανευρίσκων τὸν πατέρα σου ἐν σοί. Πρασόμοιος ἐκείνῳ ἀναδείκνυσαι καὶ μετὰ δύο νίκας, δύο τρόπαια τὴν τετραρχίαν τοῦ γενναίου σου πατρὸς εἰς σὲ οἱ Τρόιμοι πάντες θ' ἀναθέσωσι.

Ρόθμαρις

Δὲν ἔχει μόνον τὴν ἀλήκην τοῦ Θόρμαντος, ἀλλὰ καὶ τοῦ Σινάτου ἔχει τὴν ὀρμὴν.

Βίνδαξ

Ἴδὼν ἀτυχῆ Σινάτον ἐπανειδόμενον παρὰ τὴν ἄκραν τῆς μεγάλης ἀγυιᾶς καὶ ἐν δακρύοις τὸν ἐνηγκαλισθημένον. ὦ, πῶς ἡ θλίψις ἔτηξεν ἐν ἄκαρπεί τὸν γαῖρον ἄνδρα, ὅστις εἶν' ὁ ἀριστος τῶν Τεκτοσάγων καὶ τῶν ἄλλων Γαλατῶν.

Λουέριος

Μὴ ἀναξάνης παρελθόντα τραύματα.

Βίνδαξ

Ἄλλ' εἶνε, γέρον, ζυετούλωτοι πληγαί.

Λουέριος

Ὁ χρόνος φεύγων ἰσραπεία ἅπαντα.

Βίνδαξ

Ἴδὼ εἶνε ὁ Σινάτας, ἐν ἐγνώσκων πρὶν ἢ ἀπέλω εἰς τὰς χώρας τῶν ἐχθρῶν; ὁ μεγαλόφρων ἦρας τί ἐγένετο; Ἰπὶ τὰ βάρος ἔκυψε τῆς συμφορᾶς καὶ ὁ τετράρχης οὗτος ὅστις ἄλλοτε τῆς χώρας πάσης ἦτο καύχημα σεμνὸν εἰσοδενίσθη ὑπ' ἀθλίου ἄρχοντος.

Λουέριος

Σιώπα, Βίνδαξ, τὸν τετράρχην λοιδορεῖς.

Βίνδαξ

Ἴδὼ τὸ ἔργον τοῦ αἰσχροῦ Σινόριτος, εἰς ἐν ἡ χώρα πᾶσα καταπίστευσε τὸν κατὰ τοῦ Προυσίου μέγαν πόλεμον. Ὅκτω παρήλθον ἄνω μῆνες ἔκτοτε καὶ δὲν ἐφάνη ἐν Ἀγκόρῃ νικητῆς. Τίς οἶδε τί ὑπέστη, τίνα ἔλαθρον καὶ ποῦ διώκει τοῦτου ὁ Βιθυνικός. Ἄ, ἕνα μόνον πόθον ἔχω σήμερον τὴν ἡττάν του νὰ μάθω. . .

Λουέριος

Σίγα, πρὸς θεῶν!

Πῶς ταῦτα λέγων δὲν σκοπεῖς βαθύτερον;
πῶς, νεανίσκα, τὴν πατρίδα παρορᾷς;
Ἄλλὰ γινώσκεις τί προΐσται ἡμῖν
ὅν ὁ Προυσίας θύσῃ ἐπιτύχια,
τίς ἐκ τῆς ἤττης θὰ προέλθῃ ὄλεθρος
καθ' ἅπασαν τὴν χῶραν, ἧς δεσπόζομεν;

Βίνδαξ

Ἐνόσω ὁ Σινάτος ἤν ἀτρόμητος
οὐδένα φόβον διατρέχει ἡ πατρίς,
διότι καὶ τὴν ἤταν τοῦ Συνόριγος
ὅν ἐκακολευθήσῃ κάθοδος ἐχθρῶν
ἀρκεῖ νὰ δρᾷμῃ ὁ Σινάτος πάνοπλος
καὶ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν πολέμιον
διὰ νὰ τρέψῃ τοῦτον εἰς αἰσχρὰν φυγὴν.
Ἐκεῖνος ὅμως ὅστις ἐθυσίασε
τοὺς ἐπιλέκτους ἀνδρας τῶν στρατῶν ἡμῶν
δὲν δύναται νὰ πράξῃ ἔργον ὅμοιον.

Λουέριος

ὦ, ἄφες ταῦτα, μὴ ὀμίλει ἄκριτα.

Βίνδαξ

Ἄγ, θὰ ἀνάθω καὶ ἐγὼ εἰς δυνάμιν
ἐν ἴσῃ μάχῃ πρὸς τοὺς ἄλλους στρατηγούς
διὰ νὰ τιμωρήσω τὸν Συνόριγα.

Λουέριος

Τί λέγεις, Βίνδαξ, σὺ τοιαῦτα δυσφημεῖς;
Ἦς ρήξεις ἐμφυλίου προαλείφασαι
ὅποτε μέγα κινδυνεύει ἡ πατρίς;
Δὲν θέλω, τέκνον, νὰ σ' ἀκούω βλάσφημον
Ἄν ὁ Συνόριγος διημάρτισε ποτὲ
καὶ τὸν Σινάτον δυστυχῶς ἠδίκησεν,
ἀλλ' ὅμως εἶνε πολεμητῶν κρατερός
γενναῖος τὴν καρδίαν καὶ τὸ φρόνημα.

Βίνδαξ

Ἄνθρω γενναῖος, ὅπως λέγεις, βάρδε, σὺ,
δὲν ὑπεκλίνειται ἀλλοτρίαν εὐκλειαν,
δὲν ἀτιμᾷ τὴν πατρίδα σου αἰσχρῶς,
διότι ἄλλος κατὰ τύχην πρόκειται
νὰ ἀρῇ νίκης καὶ νὰ στήσῃ τρόπαια·
καὶ ὅταν βλέπω τὸν Σινάτον πάσχοντα
ἐκ τῆς τοιαύτης τοῦ προυδότη ἡγωγῆς
τὸ αἷμα περισφίγγει τὴν καρδίαν μου
καὶ ἀνοσούς μευαίνω λογισμούς.

Λουέριος

Γινώσκω, τέκνον, ποῖον μῖσος συγγερῶν
ἐλαύνει τὴν καρδίαν τοῦ Συνόριγος
κατὰ τοῦ μεγατέμου καὶ κλεινοῦ ἀνδρός
εἰς οὗ τὴν δόξαν ὑπεσιῆλθεν ἑναγχος·
ἀλλὰ τυφλώττω ἐκουσίως μάλιστα

πρὸς τὸ συμφέρον ἀποβλέπων πάντοτε
τῆς χῶρας ταύτης, ἧς ἐσμέν οἱ κτήτορες.
Καὶ ὅταν οὕτω πράττω πρὸ πολλοῦ ἐγὼ
δὲν δίδω ἄλλω, Βίνδαξ, τὸ δικαίωμα
νὰ συνδαυλίξῃ ἐχθρῆμα φυλετικόν.
Ἐγὼ παρ' ἄλλον πάντα συναισθάνομαι
τὴν θλίψιν τοῦ Σινάτου ἀτυχέσαντος,
διότι εἶνε τῆς καλῆς μου θυγατρὸς
ὁ μόνος ἔρωσ καὶ ὁ φίλος σύζυγος.

Βίνδαξ

Πῶς εἶπας, γέρον βάρδε, μὴ παρήκουσα;
ἡ Κάμμα εἶνε τοῦ Σινάτου ἡ γυνή;

Λουέριος

Πρὸ διμηνίας μόλις τὴν ὑπάνδρευσα.

Βίνδαξ γαίρων

ὦ πότμος, πόσῃς μὲ ἐυέπλητας χαρᾶς,
ἢ ἀγλαῶπις Κάμμα, ἦν ἡγάπησα
ὡς ἀδελφῆν ἐκ παιδῶν ἤγεινε γυνὴ
τοῦ μόνου φίλου, ὃν φιλῶ ἀδελφικῶς;
Ἄ, πόσον χαίρω ἐνωσῆς, Λουέριε;
Ποῦ εἶνε; νὰ τὴν ἴδω.

Λουέριος

Ἄγωμεν, ἐλθέ.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΚΑΜΜΑ εἰσερχομένη περίλυπος

Βίνδαξ

ὦ Κάμμα, χαίρε.
Κάμμα μεδιώσῃ μελαγχολικῶς
Χαίρε, Βίνδαξ φίλτατε.

Βίνδαξ κρατῶν τὴν Κάμμα

Καὶ ἄλλοτ' ἐπανῆλθον νικητῆς ἐγὼ
ἀλλὰ δὲν εἶδον ὡς εὐρίσκω σήμερον
τὴν εὐφροσύνην ἀναμένουσαν ἐδῶ,
ἵνα μοὶ ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἔγενεας
τοῦ ἀγαθοῦ Σινάτου σύζυγος καλή.

(τῷ Λουερίῳ)

Δὲν θέλω ὕμνους, βάρδε, οὐδὲ ἄσματα,
μὴ ἄρμοζε τὴν λύραν ἕνεκεν ἐμοῦ·
ἡ εὐτυχία τῶν καλλίστων φίλων μου
καὶ ὕμνος εἶνε καὶ βραβεῖον· μοὶ ἀρκεῖ.

Κάμμα μετὰ βεθέως στεναγμοῦ

Ἡ εὐτυχία! μὴ περῆλθεν ἄρά γε;

Βίνδαξ

Τί λέγεις, Κάμμα; πῶς στεναάζεις; κλαίεις τοῦ;

Κάμμα δεικνύουσα

Ποῦ εἶνε ὁ Σινάτος; πῶς δὲν ἔρχεται;

Λουέριος

Τί ἔχεις ; πάσχεις ;

Βίνδαξ

Διατί ἀνησυχείς ;

Κάμμα μετὰ θλίψεως

ὦ, εἴπατέ μοι ὅτι δὲν ἀπέθανε.

Λουέριος

Νὰ ἀποθάνῃ ; τί, ὦ κόρη, σὲ πλανᾷ ;

Κάμμα

*Α, πάτερ, πάτερ, ποῖον εἶδον ὄνειρον,
τὸ βλέπω ἔτι κ' ἡ ψυχὴ μου φρικτῆ.

Βίνδαξ

Κ' ἐπὶ κοσμοῦτον τῶναρ σὲ ἐτάραξεν ;

Κάμμα

*Ὡν μέγιστ' ἄσπετος ἐπλανώμενη πάμμορος
διὰ μυρίων σκοτιαίων ἀτραπῶν,
γυμνή, ριγῶσα, μόνη, ἀνυπόδητος,
ἀνὰ πᾶν βῆμα πρὸς τοὺς λίθους πταίτουσα
τοὺς πόδας ἡμαχμένῃ ἐκ τῶν ἀκαυθῶν
ἐχώρου πρὸς τὰ πρόσω ἀκατάβλητος
διωκομένη κατὰ σκέλος ἀπανοσι
ὑπὸ βουάσσου βρυχαμένου ἔκπαγλα.
Φρικτῶδες ὄψεις, μυριάδες ἐγιδῶν
τὸ βορβορώδες ἔδαφος ἐχάραττον
καὶ ἀπ' ἐκάστην δένδρου ἀπεσιτάλαξε
παρμέλαν σῆμα ὡς ὁ Ἄδης κελαινόν
ὄπασ' ἐξαίφνης ὁ δρομὸς ἀνοίγεται
κατὰ τὸ μέσον ὡς ἐξαίθρα φωταυγῆς
καὶ βλέπω μέγα πρὸ ἔμοῦ ἰκρίωμα
τὸ θῦμα μόνον ἀναμένον ἐπ' αὐτοῦ.
*Ανθρώπων πλῆθος ὡς ἀγέλη σύμπυκνον
περικύκλου τὸ φρικτὸν ἰκρίωμα
καὶ ἀνεθῆα μετ' ἀγρίας ἰρυγῆς
τοὺς μογθηροὺς προδότας καταρῶμενον.
*Ἐνῶ προβαίνω φεόγουσα περιδεῆς
ὁ ἦχος τῶν σαλπίγγων ὁ διάτορος
ἀνὰ τὸ δάσος καὶ τὰ ὄρη ἀντηχεῖ
ὄξυς τὸν φλόγγον ἐμποιῶν φρικτίαν
καὶ τότε βλέπω τὸν Σινάτον μου ἐκεῖ
πρὸς τὸ ἰκρίον βαίνοντα καταδίκον
τὸν βλέπω ἐν τῷ μέσῳ βψηλῆς πυρᾶς
ἄχρῶν, πεπληγμένον, ἀποθνήσκοντα.
Τὸ πλῆθος ἀνεθῆα ὠρυόμενον,
αἱ σάλπιγγες ἀντήγουν φασερώτερον
καὶ ὁ Σινόριξ ὀπεδαύλιζε τὸ πῦρ !

Λουέριος

Μὴ θλίβου, Κάμμα, ἦτο μόνον ὄνειρον
καὶ διελύθη ὡς ἡγέρθης, κόρη μου.

Κάμμα

Ναί, ὄναρ ἦτο, πλὴν τὸ βλέπω πρὸ ἔμοῦ
καὶ μὲ διώκει ἔτι τὴν δυσάμμορον !

Βίνδαξ

*Ὁ σύζυγός σου, Κάμμα. . .

Κάμμα

Βίνδαξ, λίγος, ἔφη.

Βίνδαξ

Τὸν εἶδον πρὸ ὀλίγου.

Κάμμα

Ποῦ εὗρίσκεται ;

Λουέριος

*Ὅποιος φόβος σὲ κατέχει ἀλογος

Κάμμα

Δὲν εἶπε, πάτερ, ἀλογος ὁ φόβος μου
δεινὸν κακόν, φρικτῶδες θὰ συμβῆ αὐτῇ
δὲν ἀπατάμαι, ὦ, τὸ προσαιθάνομαι !
Σὺ, φίλε Βίνδαξ, ἀναζητήσουν αὐτὸν
νὰ ἔλθῃ, νὰ τὸν εἶδω, σπεύσον τάχιστα.

(*Ὁ Βίνδαξ καὶ ὁ Γόθμαρις ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΛΟΥΕΡΙΟΣ, ΚΑΜΜΑ

Λουέριος

Καλὴ μου κόρη, πόσον σὲ ἐφόβησεν
ἡ στιγμιαία τοῦ ὄνειρου αἴσθησις
ἀλλὰ παρήλθε πλέον, μὴ μελαγχολᾷς.
Μειδίασον καὶ πάλιν ἔπαις πρότερον,
ἐντὸς ὀλίγου ὁ Σινάτος ἔρχεται
σαίφης καὶ χαίρων ὡς ἀπῆλθε πρὸ μικροῦ
νὰ ἐκσκεδάτῃ δι' ἐνός φιλήματος
τὴν περιβάλλουσαν τὸ πνεῦμά σου ἀχλόν.

Κάμμα

Ὡς μὲ διώκει τὸ φρικτῶδες ὄνειρον !
Ἐνώπιόν μου βλέπω πάλιν τὴν πυρᾶν
καὶ τὴν αὐθάδη ὄψιν τοῦ Σινόριγος.
Ὡς ἄρα εἶδον τούτον, διατί αὐτὸς
νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ τρόμον καὶ φρικτίαν ;
Δὲν τὸν φοβοῦμαι καὶ τὸ εἶδε πέρυσιν
ὅποτε ἔλθεν ὡς μνηστῆρ ἐδῶ πρὸς σέ
Ἄλλ' ὅμως φρίσσω, καὶ εἴαν τὸν ἔδλεπον
θὰ ἐφοβοῦμην τώρα, ὦ, θὰ ἔτρεμον.

Λουέριος

*Ἀμέλει, κόρη ὁ Σινόριξ πολεμεῖ
πρὸς τὸν Προυσίαν κατὰ τὰ μεθέρια.
Ἄλλὰ πρὸς τί φοβεῖσαι τὸν Σινόριγα

σὺ τοῦ Σινάτου ἢ περιδοξὸς γυνή;
Μὴ οὗτος ἔχει δόναμιν ἐλάσσονα
τοῦ παλεμούντος εὐκλεῖος τοῦ Βιθυνοῦς;
Ἴκάν παρηγκανίσθη ἄπαξ ἤ, καὶ δις
δὲν εἶνε μέγας ὅπως ἦτο ἄλλοτε;

Κάμμα

"Ω, μὴ, μὲ ἐπιπλήξῃς, πάτερ ἀγαθέ,
ἀλλὰ φοβοῦμαι, τί φοβοῦμαι; ἄγνωσθ.
Ζητιῶ ν' ἀντλήσω ρώμην ἐκ τῶν λόγων σου
νὰ λησμονήσω τὸναιρ, δὲν τὸ κατορθῶ.
Προσιόθημα μ' ἐκτρέχει δυστάλλακτον
ἂν δὲν τὸν ἴδω πρὸ' ἐμοῦ καθήμενον
δὲν θὰ πρᾶψω τὴν ἀλγοῦσάν μου ψυχὴν.
Νομίζω, πάτερ, ὅτι τὸν ἀπώλετα'
δὲν δόναμαι ν' ἀνθίσω, πάτερ μου, πονῶ.

Λουέριος

Μὴ κλαίης, Κάμμα, μὴ λυπεῖσαι, σὺνελεύθ.

Κάμμα

"Ω, σὺ γινώσκεις ποῦ συχοῦσαι, ποῦ φοιτᾷ
ὁ τάλας Βίνδαξ, ἦσσις ἦλθε σήμερον
δὲν θὰ τὸν εὕρη, εἴν' ἀδύνατον, ποτέ.

Λουέριος

"Ἐγὼ νὰ σπαύσω εἰς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ.

Κάμμα

"Ω, σπεῦσον, πάτερ, ἂν τὴν Κάμμαν ἀγαπᾷς.
(Ὁ Λουέριος ἐξέρχεται δραματικῶς.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΚΑΜΜΑ

"Α, τώρα ἡ ψυχὴ μου καθησούχασε.
θὰ τὸν ἀνεύρη ὁ καλὸς μου ὁ πατήρ
καὶ θὰ τὸν ἐπανάδω τὸν Σινάτον μου!
Φρικώδεις ὄπτασιαι, ἀφανίσθητε
μετὰ τῆς λύπης, ἦν ὑπέστην ἐξ ὄμων.
Θανάτου δέος, ἔσρε ἀνεπίστροφον'
καὶ σὺ, βραχίστη ἀγωνία τῆς ψυχῆς,
περὰ λαθοῦσα εἰς τὸ χάος εὐάσθητι.
"Ω, ἀφετέ με ὅπως ἔξω εὐτυχῆς,
μὴ πλέον ἐγ' ὄνειρῶ μὲ ταραξέστε'
τὴν νόκτα ταύτην, ἐδοκίμασα θενωῶς
τῆς ἐκφροσύνης τὴν τραχείαν βλάσανον.
Μακρὰν ἐμοῦ τὸ ἄλγος, ὁ ἀπελπισμὸς
ὁπότεν ἔχω τὴσιν ὀλιδιότητα.

'Αρκεῖν' ἀναπολήσω πάσας τὰς στιγμάς,
ἀφ' ἧς τὸ πρῶτον εἶδον τὸν Σινάτον μου,
διὰ νὰ σθέσω ἐν τῇ θεῖᾳ ἁρμονίᾳ
καὶ τὴν σκιάν ἀκόμη πάττις θλίψεως.
Δὲν θέλω νὰ ὀργίσω τὴν Ἀρτέμιδα
καὶ νὰ ἐκφράσω κούφως λέξιν πολυμερῆν,

ἀλλ' ἀμφισβάλω ἂν ὑπὸ τὸν ἥλιον
ὑπάρχει ἄλλος ὀλιδιώτερος ἡρώδ.

(Γόνυ κλινούσα)

"Ω, σὺ τοῦ ἔθνους ἢ προστάτις, Ἀρτεμι,
σὺ, ἦτις τόσον τοῦδε πιστοῦς ὑπερφυεῖς,
μὴ ἀφαιρέσης ἀφ' ἡμεῶν τὴν εὐνοιαν
θε' ἧς ἐπαγιώθη ἔσω: πανσθενής'
σῶν ἀναθῶν σου θίδου τὴν εὐφύλιαν
ὡς τοῦτο πράττεις μεγαρρόπως ἀπ' ἀρχῆς
' ἐγὼ εὐγνωμονοῦσα εἰς ἀντάλλαγμα
θὰ σοὶ τελέσω ἑκατόμβας ἱερῆς.

(Ἰκάντες ἀκούεται ἰδεῖν σαλπίνγων ἦχος; ἡ Κάμμα
μένει πρὸς στιγμὴν ἐνωέα, εἶτα φαίνεται τε-
ταραγμένη καὶ καθύσων αἱ σαλπίνγες ἠχοῦ-
σιν ὁ τρόμος αὐτῆς ἀδράνει.)

Θεοί! τί εἶνε τοῦτο; ἦχος σαλπίνγας;
δὲν ἀπατῶμαι τὸν ἀκούω εὐκαινῶς,
καὶ πλησιάζει ἀνεστῆαι διάτορος...
ὡς ὁ φρικτὸς ἐκεῖνος τοῦ ὄνειρου... ναί.

(Ἔγειραμένη)

"Ω, δὲν τολμῶ νὰ ἴδω ἢ ταλαίπωρος
ποδοῦμαι, τρέμω, ἰδαίλισσα, ριγῶ,
ἄγλῆς τὰ ἔμματα μου ἀμφισβάλω
καὶ ὁ Σινάτος μένει πάντοτε μακρὰν.

(Γείνουσα τὸ σῶς)

Ὁ θόρυβος ἐν ταῦτοις ἐπιτείνεται...
κραυγὰς ἀκούω καὶ χαρᾶς ἀλαλαγμῶν.

(Βλέπουσα πρὸς τὰ ἔξω)

Στρατὴς προβαίνει ψάλλον ἐπινίκια,
στρατὴς γενναίων, ἀπειρίθμος στρατός.

(Σκεπτομένη)

Μὴ εἶνε ἄρα ὁ στρατὸς τοῦ Βίνδακος;
'Αλλ' ὄχι, αὗτος ἦλθε σήμερον πρῶτα.

(Ἀποροῦσα)

Λοκτὸν τίς εἶνε ὁ ἐπανερχόμενος
ἐν μέτωπῳ τῆς πομπῆς τῆς θριαμβικῆς
μετὰ τασαύτης ἀναίθους ἐπάρσεως;

(Ἐντρομος)

"Ὅποια ὑποψία γίνετ' ἐν ἐμοῖ!
" ἂν εἶνε ὁ Σινάτις ὁ ἐρχόμενος;
Αὐτὸς ἐκεῖνος; ἀλλὰ εἶνε θυνατόν;

(Προκόπτουσα ἔξω)

"Ω, τίνας εἶνε οὗτοι; δὲν εἶν' ἄγνωστοι.
'Αναγνωρίζω... Μὴ πλανῶμαι;... Ἄ, ἰδοὺ...
οἱ ἐκλεκτοὶ ὀπλίται τοῦ Σινάτου!

(Ὑποβοχωροῦσα)

Θεῶ! προστάτις, φύλαξόν με εἴν' αὐτοῖ!

(Κλον Ζομένη)

Τί ἔχω ἢ ἀθλία; τί αἰσθάνομαι;
ὅποιον μὲ κατέχει πλάνημα ψυχῆς
ἀνακινήσαν φροσινῶς τὸς φρένας μου;

(Κλαίουσα)

ὦ, τῶναιρόν μου θὰ ἐπαληθεύσῃ, φεῦ!
(βλέπουσα περὶ αὐτὴν ὡς ἐν παραφρᾷ)
Ποῦ εἶμαι; τίς μὲ κράζει; τίς μὲ ὤθησεν;
τί αἷμα εἶνε τοῦτο; ποῦ κατῶ ἰδῶ;
Ἴδου τὸ δάτος... βλέπω τὸ ἰκρίωμα...
τὸ πλῆθος συνωθεῖται περὶ τὴν πυράν,
αἱ σάλπιγγες ἤχουσι βιαιότερον,
τὸ σκότος ἐξαπλοῦται κατὰ τὸν δρυμόν,
καὶ τοῦ ἐρέθους ἔχει τὸ δυσόρφναιον
ἢ φρικαλεὰ τοῦ Συνόριξος μύρρη.

(Ἐν ἀπαλπισμῷ)

Ποῦ εἶνε ὁ Σινάτος, ὁ Σινάτος μου...

(Γείνουσα τὸ εὖς)

Βαρὺ ἀκούω βῆμα... ὁ Συνόριξ!... ἄ!
(Ἦίππει λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον)

ΣΚΗΝΗ Ε΄

ΚΑΜΜΑ, ΣΥΝΟΡΙΞ, ΤΟΡΜΑΝΝΟΣ, ΝΑΡΒΩΝ

Τορμάννος

Ἴδου τὸ γέρας, ὅπερ σὲ ἀνέμενον.

Συνόριξ

Ἐγείρου, Κάμμα, ἐπανῆλθον νικητής.

Νάρβων

Τὸν ὕπνον της, ὦ ἄρχον, μὴ ἐκτόρατσε.

Συνόριξ

Κοιμᾶται ἀμεσίμνωσ ὕπνον νύκτιμον
ἢ θεία κόρη, ἣν ἠγάπησα θερμῶς,
δι' ἣν ὑπέστην ἐπαχῆ μογήματα
καταφρονήσας καὶ δεινὰ καὶ θάνατον.
Κοιμᾶται ἀγνοοῦσα ποῖος θρίσμιδος
ἐπίστεψε τὸ ἔργον τοῦ Συνόριξος,
ὅποια φήμη τὰ πτερὰ ταύσασα
κατὰ τὰ ἔθνη πέτεται μεγακλεής.
Ἄλλ' ἔταν ἀφροσύνη, ποῖα ἐκπληξίς
τὴν ἀναμένει ἐν ἀρρήτῃ ἡδονῇ.
Θὰ ἴδῃ τὸν τετράρχην παντοκράτορα
ἐν μέσῳ δόξης, ἣν ἐκτίσαστο νικῶν
τὰς νίκας πάσας ἀντικαταλλάσσοντα
πρὸς ἓν καὶ μόνον βλέμμα γλυκυμελίχον.

Τορμάννος

Ἢ εὐτυχία, Κάμμα, σοὶ προσμειδίξ.

Συνόριξ

Ἐγκαταλείπω ἅπαντα τὰ λάφυρα
εἰς τοὺς ἀνδρειωτάτους τῶν πολεμιστῶν.
ἔκ τῶν τροπαίων, ἔτινα μ' ἀνήκουσι
τὴν ὥραν ταύτην οὐδ' ἐλάχιστον κρατῶ.
Ἔἰς σέ, ὦ Νάρβων, δίδομαι τὰ δόρατα
κ' εἰσέ, Τορμάννε, τὰς ἀσπίδας τῶν ἐχθρῶν.
Μεσάβητε ἀμφότεροι ἀγγέλλοντες
εἰς τοὺς συστρατιώτας καὶ εἰς τὸν λαόν,
ὅτι τὴν Κάμμαν μοῖραν ἐκλεξάμενος
θὰ καταστήσω σύζυγόν μου. Ἄγετε.

Νάρβων

Ἦας προσταγὰς σου, ἄρχον, ὀβαναγγεῖλωμεν.
(Ἐξέρχονται ἀμφότεροι)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄

ΣΥΝΟΡΙΞ, ΚΑΜΜΑ λιπόθυμος.

Συνόριξ

ὦ γῆ παμφόρβη καὶ φωτὸς ἀναπτυχαί,
τὸ τέρμα τῶν ἀγώνων τοῦ Συνόριξος
ἢ κόρη αὐτῆ ἐπιπέφει εὐλαεῶς.
Ἦεν προῖτους ἡμῖν ἔτι ἀδοξος
ἄλλ' ὅμως τῶρα εἶμ' ἐγὼ τῶν Γαλατῶν
ὁ μέγιστος τετράρχης καὶ πολέμαρχος.
Κόγωμονῶ σοι, ὦ παρθένος Ἰλαρά,
διότι δὲν μ' ἐδέχθη: ὡς μνησ-ἠρά σου
ὕπνῳ ἦλθον πέρουσι πρὸς σέ αὐτός.
Ἦν λόγον ἐννοήσας ἀνεχώρησα
καὶ εἰς αἰνεῶς πολέμου ρίψας ἐμαυτὸν
ἐπειρασάμην νὰ φανῶ ἐπ' ἔξιος
τῆς κόρης τῆς καλλίστης, ἣν ἐκτρέφ' ἡ γῆ.
Ἦγείρου πλέον νὰ μὲ ἴδῃς, Κάμμα μου...
Ἄλλὰ τί βλέπω... μὴ πλανώμαι... εἰν' ὠχρά...
τί ἔχεις πάσχεις... πῶς λοιπόν; δὲν ὕπνωττες;
ἡ χεὶρ της εἶνε παγερά ὡς ἡ χιῶν.
ὦ Κάμμα, Κάμμα!... σὲ καλῶ ἐγέρθητι...

Κάμμα ὡς ἀπὸ λιθάργου

Τίς εἶνε;...

(ἀνακηθῶσα)

Ὁ Συνόριξ; σὺ;

Συνόριξ

Ἐγώ.

Κάμμα ἀπομακρυνομένη

Μακράν!

Συνόριξ ἐκπληκτος

Τί λέγεις, Κάμμα;

Κάμμα ἐνοῦσα τὰς χεῖρας ἰδίᾳ

ὦ θεοί, τὸ ὄνειρον!

Συνόριξ μεδιών

Τὴν ἑκπληξίν σου φιλοφρόνως συγχωρῶ,
 εἰδότεν δὲν γνωρίζεις πῶς παρίσταμαι
 ἐνώπιόν σου μετὰ ρυῖν ἐνιαυτοῦ.
 Δὲν εἶμαι ὁ Συνόριξ, δὲν ἐγέννησες
 ἀπλοῦν τετράρχην ἄνευ κόδους καὶ τιμῶν
 ὁ ἔρωσ πρὸς τὴν Κάμμα ἐνδιήλλαξε
 τὸν ἄσκημον ὀπλίτην εἰς πολεμιστὴν
 καὶ μέγας πλέον, ἄρχων δορυκοίρανας,
 ὑπερηφάνως μνάται ὡς παρόκειτιν
 τὴν Κάμμα τὴν ὠραίαν, ἣν ἐλάτρευσεν.

Κάμμα

Ἐὰν γινώσκης ὅ τι εἶνε πάγκοινον
 ληρεῖς βεβαίως ἢ ἐξέστης τῶν φρενῶν.

Συνόριξ

Οὐδὲν γινώσκω.

Κάμμα

Πῶς;

Συνόριξ

Σοὶ τὸ ὀρίζομαι.

Κάμμα

Σὺ μόνος τότε, ὦ Συνόριξ, ἀγνοεῖς
 ὅτι ἀνήκω εἰς τετράρχην ἑνδοξόν.

Συνόριξ ἔκφρων

Τί; πῶς; τί εἶπας; εἴσαι . . . εἴσαι ὑπανδρος;

Κάμμα ὑπερηφάνως

Τοῦ ἄρχοντος Σινάτου εἶμαι ἡ γυνή.

Συνόριξ

Πῶς; σὺ; σὺ, Κάμμα; εἴσαι ἄλλου σύζυγος;
 Ὡ δαίμονες τοῦ Ἄδου, δότε μοι ἰσχυρὸν
 νὰ ὑπομείνω τὸ δεινὸν ἀτύχημα
 τὴν φρένα μου κρατεῖτε ἀδιάλυτον
 μὴ ἐκ τῆς λύπης τὸ κρανίον ἐκραγῇ.
 Ἄλλ' ὄχι, ὄχι, Κάμμα, μὲ ἐξαπατᾶς.
 Ὡ, ἂν δὲν θέλῃς νὰ μὲ ἴδῃς ἔκφρονα,
 ἐργάστην πάσης βλάβης, πάσης συμφορᾶς
 εἰπέ δτι δὲν εἶπας τὴν ἀλήθειαν,
 τὸ ψεῦδος κροφον εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς
 καὶ μένε οἶα ἦσο, ὡς σ' ἀνέπλευτον.

Κάμμα

Σοὶ λέγω αἰθις ὅ τι εἶπον πρὸ μικροῦ.
 Ἀνήκω τῷ Σινάτῳ πάντα ἕμαθες.

Συνόριξ

Ἰὼ μοι, φεῦ, ὁ τάλας τῶν ἐμῶν κακῶν!

Κάμμα

Σινάτε, πῶς βραδύνεις καὶ δὲν ἔρχεσαι;

Συνόριξ

Γὸν σύζυγόν σου μετ' ἀγάπης προσφωνεῖς
 ἐνῶ ἐκ τῆς ὀδύνης κατατήκομαι!
 Ἴπρὸς τοῦτον μεταβαίνω πρότιμινον ἐδῶ
 καὶ θὰ σοὶ φέρω τὸν Σινάτον πάραυτα.
 Ἴς τῶν δαιμόνων ἔσται μοι ἐπαρωγός;
 Ἰοῦ εἶνε; θὰ τὸν εὖρω. Κάμμα, πρότιμινον.

(Ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΚΑΜΜΑ καὶ εἶτα ΜΟΝΑ

Κάμμα

Ἴπρὸς τίνα λόγον μεταβαίνει πρὸς αὐτόν;
 Ἄπῃλθε σύνουος καὶ ἐπιδινοῦμενος
 ραδιουργίας δολερὰ τεχνάσματα.
 Ἐν τῇ ὀργῇ του εἶπεν ἀπειλητικῶς
 κακούργον λόγον καὶ μαυίας ἔποχον.
 Μὴ θέλῃ ἄρα διὰ τῆς ἐπιβουλῆς
 εἰς τὴν εἰρηκτὴν νὰ ρίψῃ τὸν Σινάτον μου;

Μόνα

Καλὴ μου κόρη, πῶς σε βλέπω κατηφῆ;

Κάμμα

Ἴπρὸς τὸν ἀρχιδρυτὴν σπεῦσον, Μόνα,
 καὶ εἰπέ αὐτῷ νὰ ἔλθῃ πάραυτα ἐδῶ.

Μόνα

Ἡ χεὶρ σου τρέμει καὶ δακρῦει τῶμα σου
 τίς φόβος, κόρη, τὴν ψυχὴν σου κατασπᾶ;

Κάμμα

Ὁ ἔχθιστος Συνόριξ ἐπανέκαμψε
 διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν Σινάτον μου.

Μόνα

Μὴ σκέπτου παραλόγως φόβους πλάττουσα.
 Εἶν' ὁ Σινάτος ἐξαρκούντως ἰσχυρὸς
 καὶ δὲν τολμᾷ εὐκόλως οἷος δὴ ποτε
 νὰ θέσῃ χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ ὡς τιμωρός.
 Ἐν τούτοις μεταβαίνω εἰς τὸ τέμενος,
 ἀλλ' ἔχε θάρρος, δέσποινα, καὶ μὴ φοβοῦ.

(Ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ Η'

ΚΑΜΜΑ

Ἄγνή θεότης, ὀψηλόφρον Ἄρτεμις,
 ἢ κατοικοῦσα κατα μέγαν οὐρανόν,

τὸν ἀγαθὸν συμβῖον διαφύλαττε
καὶ πάντας τοὺς κινδύνους ἄλεξον αὐτῷ.
Ὡς μνημονεύσω τῆς ἐννύχου ὄψεως,
ἣν δι' ὀνείρων εἶδον, ἄκουσα ριγῶ·
τῆς δυστυχίας βλέπω ἀνορθούμενον
τὸ φρικαλέον φάσμα πρὸ ἐμοῦ αὐτῆς
ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ στυγνοῦ Συνόριος,
ὃν ἤμεσεν ὁ Ἄδης ἐν' ἀπαλλαγῇ.
ὦ, διατὶ δὲν εὔρεν ὅπως ἕτεροι
ἐν μέσῳ μάχης, ἐν ἀγρῖα συμπλοκῇ
κακίστην μοῖραν, λευγαλέον θάνατον!
Φεῦ! ἐπανῆλθε τροπαιοῦχος νικητῆς
τὸν ἔρωτά του πάντοτ' ἐνθυμούμενος
καὶ ὁ Σινάτος τώρα ἔνεκεν ἐμοῦ
θὰ δώσῃ δίκην ὡς θνητὸς πανέσχατος.

(Μετὰ μικρὰν παύσιν)

Πλὴν τί θὰ πράξῃ; καὶ τί δύναιται λοιπὸν
ὁ βέβηλος ἥλιος, ὁ βδελύκτροπος;
Ἢς τίνας σκέψεις παραλόγως μ' ἐξωθεῖ
γελῶσι φόβος ταπεινῶν τὸ φρόνημα.

(Ἵπερηφάνως)

Αἶ, ποῦ καταβιδάζω τὸν Σινάτον μου
νὰ ὑποθέτω ὅτι κράματ' ἐπ' αὐτοῦ
ὄργῃ ἀνθρώπου, τιμωρίας πέλεκυς.
Τίς ἔχων δέκα στήθη, δέκα κεφαλὰς
μυρίας χεῖρας καὶ μυρία δόρατα
θ' ἀποτολήμῃ νὰ προέλθῃ κατ' αὐτοῦ
χωρὶς νὰ ἔχη βέβαιον τὸν θάνατον!
Ὁ θρασυδρέμων τῶν δρυμῶνων ἡγεμῶν
δὲν ἐκδειμαίνει ὅσον ὁ Σινάτος μου,
καὶ ἐπιλήθμων τῆς ἀξίας τοῦ ἀνδρὸς
ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς θεὸς περιέπεσα!
Συγγνώμην, ὦ Σινάτε, ἂν κ' ἐπὶ στιγμήν
ἄπὸ τοῦ ὕψους εἰς ὃ ἤρθης ἄτρομος
ὡς ὁ γαμφῶνυξ τῶν νεφῶν αἰγυπῖος
ἐν τῇ δειλῇ ψυχῇ μου σὲ κατέρριψα
ἐκ τῆς ἀγάπης προηθεῖσα ὑπὲρ σοῦ!

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

ΚΑΜΜΑ, ΛΟΥΕΡΙΟΣ

Λουέριος

Τὴν πόλιν πᾶσαν περιῆλθον, κόρη μου,
πλὴν τὸν Σινάτον οὐδαμοῦ συνήντησα.

Κάμμα

Ἀμίλει, πάτερ, τώρα πλέον δὲν ζητῶ
τὸν σύζυγόν μου ὅπως καὶ τὸ πρότερον.
Ναί, θέλω νὰ τὸν βλέπω πάσας τὰς στιγμὰς
καὶ θὰ ἐπανακάμψῃ πρὸς τὸν δαίμονα,
ἀλλὰ συνέσχον τὴν δειλήμονα ψυχὴν
καὶ τοὺς ὀνείρους ἐκ τῆς μνήμης ἔαθεσα.

Λουέριος

Συνῆλθε, Κάμμα, ἐκ τῶν φόβων σου λοιπὸν;

Τόμος Θ΄. 5 — Μάρτιος 1888.

Κάμμα

Ἴδὲ με, τρέμω πλέον!

Λουέριος

Ὅχι, εὔγε.

Κάμμα περιχαρῆς

Ἄ!

Λουέριος

Αἱ μάχαι καὶ τὰ ἔργα τοῦ Συνόριος
ἐπανελθόντος νικητοῦ τῶν Βιθυνῶν
εἰς τὸν Σινάτον χρέος ἐπ.βάλλουσι
νὰ ἐπιδαίξῃ τὴν προτέραν φρόνησιν.
Ἄν ὁ Προυσίας ἔτισεν ἀντίποινα
καὶ κατὰ κράτος ἐτροπώθη σήμερον
ὄχι ἀνεγείρῃ θαρραλέαν κεφαλὴν
συμμάχους ἔχων ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας
καὶ τὸν Ρωμαῖον, ὅστις ἐποφθαλμιᾷ
τὰς χώρας πάσας τὰς ὑπὸ τὸν ἥλιον.
Παλαίει ὁ Ἀννίβας ἀκατάβλητος
ἐν Ἰταλίᾳ τοὺς κοινούς ἡμῶν ἐχθρούς,
ἀλλ' ἔχει τῆς Λιβύης τὰ στρατεύματα
καὶ θ' ἀναστείλῃ τῶν Ρωμαίων τὴν ὄρρυν.
Ἡμεῖς ὀλίγοι πῶς θ' ἀντιπαλαίσωμεν
πρὸς πάντας τῆς Ἀσίας τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν
ἂν αἱ τετράρχαι διαστασιάζωσι
καὶ τὴν πατρίδα λησμονώσωσι ἐντελῶς!
Τῆς ὁμονοίας κῆρυξ μυριάφωνος
ὄχι ἐξυμνήσω ἔνθεος τὸν Συνόριον
διὰ τὴν δόξαν, ἣν ἐκτέησατο νικῶν·
τὸ δέ, ὦ Κάμμα, κόρη φιλοπάτριδος,
ἀγάπα τὸν Σινάτον ὅσον ἐξαρκεῖ
κ' εἰς τοὺς πολέμους τοῦτον μᾶλλον ὄτρυνον
ἢ εἰς τοῦ μίσους τὴν πανέχθιστον ὀδόν.
Ὅποτεν ἐπανίδῃς τὸν Συνόριον...

Κάμμα

Τὸν εἶδον.

Λουέριος

Πῶς, ποῦ!

Κάμμα

Ἦτο πρὸ μικροῦ ἐδῶ.

Λουέριος

Δὲν ἔδειξας δειλίαν ὅπως ἔλεγες.

Κάμμα

ὦ, δὲν τὸ κρύπτω, ἐδειλίσα πολύ.

Λουέριος

Ἄλλ' ὅμως τώρα!

Κάμμα

Τώρα ὄχι πλέον.

Λουέριος μετὰ χαρᾶς

Κάμμα

Τὰ πάντα ἤδη, πάτερ, ἐλησιμόνησα
συναποθανθεῖσα τίνος εἶμαι ἢ γυνή·
καὶ ἐξ ἐκείνου τὴν ἀλλήν ἀρύτουσα
ὄα ἐπιδείξω ἑμαυτὴν ἐρισθενή.

Λουέριος

Τοιαύτην θέλει νὰ σὲ βλέπῃ πάντοτε
ὁ νέος ἥρωας τῶν γενναίων Γαλατῶν,
καὶ ἐξαρτᾶται ἀπο σοῦ εἰς ὕστερον
τὴν εὐτυχίαν νὰ τελέσῃς τοῦ ἀνδρός.

Κάμμα

Υπόθεσ, πάτερ, ὅτι καὶ ἐγένετο,
διότι αὕτη εἶνε μόνη μου φροντίς.
Πᾶν ὅ τι βλέπω δι' αὐτοῦ αἰσθάνομαι
καὶ ἡ ζωὴ μου συγκεντρῶται εἰς αὐτόν.

Λουέριος

Καλὲ Συνόριξ, ἤλθεσ πρώτος πρὸς ἡμᾶς!

Κάμμα

ὦ, τίνες χῶροι δέχονται τὸ βῆμά σου,
τίς αὔρα μυροδόλος σὲ κρατεῖ μακράν;
Ἐλθέ, Σινάτε, ὦ καλὲ μου σύζυγε,
τὰ ὄμματά σου ἀκορέστως ν' ἀσπασθῶ
καὶ νὰ σὲ σφίξω ἐπὶ τῆς καρδίας μου.
Ὡς περισφίγγει ὁ κισσὸς τὴν αἵγειρον.

ΕΚΗΝΗ Γ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΒΙΝΔΑΞ, ΡΟΘΜΑΡΙΣ, ΒΑΡΔΟΙ
πάντες εἰσερχόμενοι περίλυκοι

Λουέριος

Τί ἔχετε, Βίνδαξ, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες, τίς
ὅποια θλίψις πλημμυρεῖ τὴν ὄψιν σας;

Κάμμα

Τί κρύπτεις κατὰ φρένα βαίνων κατηφῆς

Λουέριος

Ὅμιλοι, Βίνδαξ.

Κάμμα

Λέγε.

Λουέριος

Διατί σιγᾶς;

Κάμμα ἀδημονοῦσα

Φοβοῦμαι νὰ μαντεύσω τὴν ἀλήθειαν

Λουέριος

Ἐὴν γλῶσσαν λῦσον καὶ τὸ ἄγγελμα εἶπέ.

Κάμμα περίφοβος

Σιγᾶς καὶ πάλιν; εἶνε δυσσιδώνιστος;

Βίνδαξ

Φεῦ! ὁ Σινάτος δὲν ὑπάρχει πλέον!

Κάμμα βάλλουσα κραυγὴν

Λουέριος

Θεοί! τί λέγεις;

Κάμμα ἐξαλλος

Ὁ Σινάτος μου δὲν ζῆ;

Βίνδαξ

ὦ Κάμμα, κλαῦσον τὸν θανόντα σύζυγον
τὴν κόμην κείρον εἰς τιμὴν τοῦ ἀτυχοῦς
καὶ ἐν τῷ πένθει θάψον τὴν νεότητα,
τὸ θεῖον κάλλος καὶ τὴν πάγκαλον ψυχὴν.

Κάμμα ἐν ἀπογνώσει

Τί λέγεις; ὁ Σινάτος; ὁ Σινάτος μου;

Βίνδαξ

ὑπὸ τὴν χεῖρα δολοφόνου ἔπεσεν.

Κάμμα

ὦ, τί ἀκούω!

Λουέριος

Καὶ φονεὺς αὐτοῦ τίς, τίς;

Βίνδαξ

Ὁ στόγερὸς Συνόριξ!

Κάμμα

Ὀἴμοι! τάλαινα!

Βίνδαξ

Ἐνῶ βραδέως ἤρχετο τὴν κέλευθον
τογχαίρων διαπύρις τοῖς πολεμισταῖς
ἄρμα ἑξαιόνης κατ' αὐτοῦ ἐξόπισθεν
ὁ δόλιος Συνόριξ καὶ τὸν πλήττει τρίς
θανατηφόρως κατὰ τὸ μεσόκρανον.
Προσὸν χερμαὶ ὀρθοῦται καὶ στρεφόμενος
τὸν νεκροτῆρα περιβάλλεται ἀγκᾶς
καὶ πάλιν τότε φοβερὰ συνάπτεται
ὡς διαπάλη πάνθηρος πρὸς λέοντα.
Ἄλλ' ὁ Σινάτος, τετραωμένος, ἀοπλος,
πῶς νὰ παλαίσῃ πρὸς τὸν πάνοπλον ἐχθρόν;
Ἐν τούτοις ἔχει ἔτι, ἔχει δύναμιν
καὶ ἐν ἀντίθεσι τὸν Συνόριγα κρατεῖ.

Ἰδρὸς τὸν ἕνα λυθεῖ καὶ τὸν ἕτερον
τὸ αἷμα ρέον ὡς ναπηὸς μελαναυγής·
οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν λάμπουσιν ὡς πύρραλα,
ἀπὸ τοῦ στήθους ἡ πνοὴ ἐξέρχεται
μετ' ἀγωνίας ὡς πολὺρροιζος βοῆ
καὶ κατακλιυδοῦται ὁ μονόλιθος
ἐπὶ ἐδάφους ἐξ αἱμάτων κελαινοῦ.
Δεκάκις ὁ Συνόριξ διεξέφυγεν
ἐκ τῆς ἀγκάλῃς τοῦ συνέχοντος αὐτόν,
δεκάκις ὅμως πάλιν περιέπεσεν
εἰς χεῖρας τοῦ Σινάτου ἐπορούοντος·
ἀλλ' εἰς ἑκάστην δολερὰν διάδρασιν
ἐνέπηγε τὸ ξίφος μέχρι τῆς λαβῆς
ὁ δολοφόνος, ὅστις ἦτο ἀκμητός.
Αἱμάσσων ὁ Σινάτος, ἄτανος, τυφλός,
ἐστρέφετο καὶ ὄμμα, γόνου ἐκλινεν,
ἐπανωρθοῦτο καὶ ἐσπᾶτο κατὰ γῆς·
Φεῦ, φεῦ, ὁ ἦρωας πλέον δὲν ἠδύνατο
ἀσπαίρων τότε νὰ ἐγείρῃ κεφαλὴν,
καὶ ὁ Συνόριξ ἄρας τὸν βραχίονα
πληγαῖς μυριάσις διετρύπησεν αὐτόν·
ὡς δὲ νὰ ἐφροθεῖτο μετὰ θάνατον
τὸ σῶμα τοῦ Σινάτου, τὸν νεκρὸν χαμαὶ
ὁ αἰμοβόρος διαρκῶς κατέκοπτεν.

Λουέριος

Ἦ, παῦσαι πλέον, Βίνδαξ, παῦσαι πρὸς Θεῶν!

Βίνδαξ εἰρωνικῶς

Καὶ τώρα, βάρδε, ψάλε τοὺς παιάνας σου.

Κάμμα

Ἦ λέχη καὶ νομφεῖα, χαίρετε λοιπὸν
τὸν πάντα ὄλβον σήμερον ἀπώλεσα.

Λουέριος

Νεκρὸς ὁ ἦρωας! Τί σοὶ πέπρωται, πατρίς!

Κάμμα διατρέχουσα τὴν σκηνὴν

Ποῦ εἶνε τοῦ Σινάτου οἱ σιλύδουροι
ἐνώπιόν μου νὰ σφαγῶσιν ἅπαντας;

Βίνδαξ

Οὐδεὶς ὑπάρχει· πάντες ἠύτομδλησαν
πρὸς τὸν δειχθέντα ἐν τῇ πάλῃ νικητῆν.

Κάμμα ἰσταμένη ἐμβρόντητος

Οὐδεὶς ὑπάρχει; Καὶ λοιπὸν ὁ πρώτιστος
τῶν Τεκτοσάγων θὰ ταφῇ ἀκτέριστος;

Βίνδαξ

Τὰ χαῦνα πλήθη ἀπονέμουσι τιμὰς

εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἴτινες ἰσχύουσι
τῇ αἰωνίᾳ λήθῃ παραδίδοντα
τοὺς ἀτυχοῦντας, καίπερ ὄντας ἀγαθοὺς

Κάμμα ἐν ὑψίστῃ λύπῃ

Ἦ, φέρετέ μοι τὸν Σινάτον, ἄνθρωποι,
ν' ἀπομυζήσω τὰς πολλὰς αὐτοῦ πληγὰς
καὶ τὸν ἴον τοῦ ἔγγους ἀπερύουσα
νὰ ἐμφυσήσω τὴν ζωὴν μου εἰς αὐτόν.

Βάρδος, ᾄδοντας πρὸς λύραν

Ἦ Κάμμα, μὴ παθε τοὺς θρήνους σου, κλαῦσον,
δὲν ἔχεις τὸν σύζυγον, ἐν ἀγαπᾷς·
θὰ ρεῦσ' ἡ ζωὴ σου ἀνάπλευς λύπης
ὡς ἀγνωστος ρυαξ ἐν μέσῳ δρυμῶν,
ἀπώλεσας πάντα, ὦ Κάμμα.

Λουέριος

Τὰ πάντα, ναί, τὰ πάντα, κέρη δύστηνος!

Βάρδος

Ἦ Κάμμα μὴ παθε τοὺς θρήνους σου, κλαῦσον,
ὄραϊον τὸν εἶδες, τὸν εἶδες καλὸν
ἀλλ' ἦτο ἀνδρείος· ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ
δὲν εἶχεν ἐφάμιλλον ἄλλον τινα
καὶ ἦρωας ἠνδρώθη, ὦ Κάμμα.

Βίνδαξ

Ἄνδρες ἦτο, ἀλλὰ τὸν ἐφόνευσαν!

Βάρδος

Ἦ Κάμμα, μὴ παθε τοὺς θρήνους σου, κλαῦσον,
διότι ὁ θάνατος εὔρεν αὐτόν
ἐν ὄρᾳ γαλήνης, μακρὰν τῶν πολέμων.
Δὲν ἔπεισ' ἐν μάχῃ πρὸς ξένους ἐχθροὺς
καὶ ἄδοξος μένει, ὦ Κάμμα.

Κάμμα ἐν παραφορᾷ

Ποτέ, ἄ, ὄχι· ὁ Σινάτος ἄδοξος;
καὶ τίς ὑπάρχει ἐνδοξότερος αὐτοῦ;

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

Οἱ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΣΥΝΟΡΙΞ, ΤΟΡΜΑΝΝΟΣ
ΝΑΡΒΩΝ, ΑΞΙΟΜΑΤΙΚΟΙ

Συνόριξ

Ἔγώ, εἰς ἐν ἡ νίκη ἐμειδίασα
καὶ ὅστις εἶμαι μόνος βρέννοις Γαλατῶν.

Κάμμα

Ἄ, δολοφόνε, φύγε, στάζεις αἷματα!

Συνόριξ, ρίπτων μάχαιραν εἰς τοὺς πόδας
τῆς Κάμμας

Λαβέ, ὦ νόμαι, τὴν ἔξαιτον μάχαιραν,
δι' ἧς ἀνήκεις ἐν τῷ μέλλοντι ἔμοι.

Κάμμα αἵρυσσα τὴν μάχαιραν
ἦν καὶ κατασπάζεται

Ἦ τοῦ Σινάτου αἶμα πολυδάκρυτον !

Συνόριξ

Τὸ αἶμα σοὶ θωροῦμαι ὡς ἀντίφερνα
καὶ ὑπὲρ αἵσαν εἶσαι σύζυγός μου σὺ.

Κάμμα

Ἐγὼ νῆ γαίνω τοῦ φονέως σύζυγος ;

Συνόριξ

Κύψατε πάντες οἱ Γαλάται πρὸ αὐτῆς,
λατρεῦσατέ τὴν Ἰσα πρὸς τὴν Ἄρτεμιν,
ἢ Κάμμα εἶνε τοῦ Συνόριγος γυνή.

(Πάντες κλίνουσι γόνυ, πλὴν τοῦ Λουερίου
καὶ τοῦ Βίνδακος)

Κάμμα ὀργίλη καὶ ἔφαλλος

Ἐγείρου, πλήθος ἀναυδρία, ἐμπλῶν,
ἢ χάρα μένω τοῦ Σινάτου ἔσσει.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'

Οἱ ΑΝΩΤΕΡΟΙ, ΑΡΙΟΒΥΣΤΟΣ, ΔΡΥΙΔΑΙ
ΟΧΑΤΕΙΣ, ΛΑΟΣ

Ἀριόβυστος

Ἦ σὺ τῆς νίκης εἴκνον, τί διέπραξας ;
Ἠρόμην ἐνθους νὰ τελέσω τὰς σπονδὰς
ἐπὶ τῷ σῆι θριάμβῳ ἀγαλλόμενος
ὅπως εἶδον τὸν ἀγῶνα φρικτῶν
καὶ τὸν Σινάτον ἄπνου κατακείμενον.
Τί ἐκ τῶν δύο νὰ τελέσω, στρατηγέ ;
σπαγδὰς ἢ δίκας ; Πόθεν, πόθεν ἀρξώμαι ;

Συνόριξ γόνυ κλίνων

Ἦ γέρον, πρὸς τοῦ Θείου κύπτων ταπεινῶς
συγγνώμην ἔξαιτοῦμαι τοῦ ἐγκλήματος.
Σοὶ φέρω νίκας κ' εἰς ἀντάλλαγμα ζητῶ
τὴν ἀμνηστίαν, ἣτις μοὶ ὀφείλεται.
Ἰκέτης, δὲν θὰ εἶρω χάριν παρὰ σοί ;

Ἀριόβυστος μετὰ μικρὴν σιγὴν

Ἐγείρου, τέκνον, οἱ Θεοὶ ἐλάλησαν.
Τιμὴ καὶ δόξα τῷ ἀνδρείῳ στρατηγῷ.

Κάμμα ἰδίᾳ

Θεοὶ προστάται, μὴ μ' ἐγκαταλίπετε

Συνόριξ

Ἐλθέ, ὦ Κάμμα, σύζυγός μου ἀγαστή.

Κάμμα

Ἄν εἴμ' ἄξια, γέρον, τῆς Ἀρτέμιδος
παράλαβέ με καὶ θ' ἀνήκω εἰς αὐτήν.

Συνόριξ ἔφαλλος

Τί λέγεις ;

Ἀριόβυστος

Εἶσαι.

Συνόριξ

Ἄλλ' ἀνήκεις εἰς ἐμέ.

Ἀριόβυστος ἐκτείνων τὰς χεῖρας
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Κάμμας

Μακράν, Συνόριξ, μὴ τολμήσης νὰ προβῆς
ἢ Κάμμα εἶνε τῆς Θεᾶς ἱέρειζ !

Συνόριξ ἐν παραφορᾷ

Κατάρρα !

Κάμμα ἰδίᾳ

Ἦ Σινάτε, ζῶ καὶ μετὰ σέ
διὰ νὰ μὴ σ' ἀφῆσαι ἀνεκδίκητον !

ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Τὸ ἑσωτερικὸν τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐν τῷ βάθει τὸ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς ἐλόχρυσεν. Πρὸ αὐτοῦ ἱερὸν ἐκ τριῶν βαθμίδων καὶ κατὰ τὸ μέσον βάθρον ἔφ' οὗ ὁ βωμός. Ἐπὶ τῶν κίωνων ἀναθήματα ποικίλα· ξίφη, ἔγχη, ἀσπίδες κλ. Λυχνίαι κατὰ διαστήματα ἐκατέρωθεν τῆς σκηνῆς. Αἱ ἱερεῖαι ἄπτοντο τούτας βραδέως καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ μονολόγου ἀπέρχονται.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Μόνα, γονυκλινῆς κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ ἱεροῦ βαθμίδα πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

Πρὸ τοῦ βωμοῦ σου γόνυ κλίνουσα, Θεᾶ, εὐχαριστίας ἀναπέμπω εὐχαρίας. Διέσωσας τὴν Κάμμαν ἐκ τοῦ τέρατος, μὴ καταλίπης πλέον ταύτην σήμερον. Διὰ τοῦ γάλακτός μου τὴν ἐξέθρεψα, ἀξάνουσα τὴν εἶδον ὡς κυνάρισσον, καλὴν ὡς ῥόδον, ὡς τὸ Θεῖον ἀγαθὴν. Τὴν εὐτυχίαν ἄκρην χεῖλει ἔθιξεν, ἀλλ' ὁ Σινάτος ἔπεσε θανατωθεὶς, καὶ δυστυχίας ἐξακλύεται πέλαγος ἀνὰ τὸ μέλλον ἔπαν τῆς λοιπῆς ζωῆς ἀπὸ τῆς λύπης ταύτης ἐκγινόμενον εἰς μῆκος καὶ εἰς πλάτος ἀτρυμάτιστον. Τῆς συμφορᾶς τὸ κύμα κατεπόντισε τὸν οἶκον τῶν χαρίτων, τοῦ καταλιπσομένου καὶ ναυαγῶς ἐπόθη ἐν τῷ κλύδωνι ἢ τλήμων Κάμμα, ὅπως ἔλθῃ παρὰ σοί. Ἡ νύξ τοῦ γέροντος, ἥτις φθάνει ἀστρος τῆς ἀπλετοῦ σκοταῖν μοι ὑπόσχεσαι, ἄ, ἴδω, Θεᾶ, νὰ ἴδω ἅπαξ ἔτι φῶς, τὴν φίλην Κάμμαν παρὰ σοὶ εὐρίσκουσαν παρρησίαν τοῦ ἀγγέματος αὐτῆς.

(Ἐγείρεται)

ΣΚΗΝΗ Β'

Μόνα, Ρόμαρις

Ρόμαρις ἐρχόμενος ἐκ τοῦ βᾶθου

Ὁ τελευταῖος ἀπεσφάγη ἔριφος ἀλλ' οἱ Θεοὶ ἠγάθησαν.

Μόνα

Σὸ, ὦ Ρόμαρις; καὶ τί σὲ φέρει θύμον εἰς τὸν ναόν;

Ρόμαρις

Ἡ γράτα μήτηρ τοῦ ἀνδρείου Βίνδακος ἐπέλεσε θυσίαν Ἰλαστήριον ὅπως ἀναύρη τὸν τριπέδητον οἶόν· εἰς μάτην ὅμως· οἱ Θεοὶ ἐσίγησαν.

Μόνα

Ὁ Βίνδαξ, λέγεις;

Ρόμαρις

Φεῦ! ἀπόλετο!

Μόνα

Πλὴν πῶς;

Ρόμαρις

Ἀφ' οὗτου ὁ Σινάτος ἐτελεύτησε λιπὼν τὸν οἶκον ἀνεχώρησε ταχύς. Παρήλθον νύκτες ἕκτοτε τριάκοντα καὶ οὐδεμία εἴδησις περὶ αὐτοῦ. Ἐγένετο αὐτόχειρ, ἤτις ἀπόκρυφος, ἢ μὴ πλανήτης ἐν τῷ μέσῳ τῶν δρομῶν εἰς ὄνουκας λεόντων περιέπεσεν; Οὐδεὶς γινώσκει καὶ σιγῶσιν οἱ Θεοὶ!

Μόνα

Ὡς θ' ἀναγγέλλω εἰς τὴν Κάμμαν, τάλαινα, τὴν νέαν ταύτην ὀλεθρίαν εἴδησιν ὅπως ἀναμένει μετὰ χαρμονῆς τὴν παρουσίαν τοῦ καλοῦ ὀμήλικος κατὰ τὴν ὥραν τῆς μεγάλης τελευτῆς;

Ρόμαρις

Ἄξ, τὴν πατρίδα μᾶλλον, γηραιά, λύποῦ, διότι ὡς ὁ Βίνδαξ εἶν' ὀλέγισται καὶ οὐν τῷ χρόνῳ θὰ ὠδήγῃ τοὺς στρατοὺς εἰς αἰωνίαν νίκας, εἰς τὸν θρίαμβον.

Μόνα βλέπουσα δεξιᾶ

Ἀλλά, . . . δὲν εἶν' ὁ Βίνδαξ ὁ ἐρχόμενος;

Ρόμαρις στρεφόμενος ἐν ταραχῇ

Ἢ λέγεις, γραιὲ; Πλὴν καὶ λέγεις ἀληθῆ.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΒΙΝΔΑΞ

Βίνδαξ

Ἔδῶ, μοι εἶπον, ὅτι ἦλθ' ἡ μήτηρ μου.

Ρόθμαρις

ὦ, χαῖρε, Βίνδαξ, οἱ Θεοὶ ἐδέξαντο
τὰς ἰσότητας τῆς μητρός σου εὐμενῶς.

Βίνδαξ

Καλή μου μήτηρ! Πόσον τὴν ἐλύπησα!

Μόνα

Ἐγκαίρως φθάνεις μετ' ὀλίγον ἀρχεῖται
ἡ ἀγιστεία τοῦ μυσταγωγήματος
καὶ μετὰ γήθους θὰ σὲ ἴδῃ παρ' αὐτῆ
τὸ τελευταῖον ἡ γυνὴ τοῦ φίλου σου.

Βίνδαξ

Τί πράττει ὁ Σινόριξ; ποῦ εὐρίσκεται;

Μόνα

Εἰς ἅπαν τόλμης ἀνερράγη ὁ θρασύς.
Ὡς οἱ δρυῖδες καὶ ὁ Ἀριόβυστος
τὴν μελλιέρην ἤγαγον εἰς τὸν ναὸν
ὁ μαιφόνος ἀναιδῶς ἐζήτησε
νὰ διηλίσσῃ πρὸς τὴν Κάμμα ὕστατον,
ἀλλ' ὁ ἱεροφάντης ἀπηγόρευσε
τὴν εἴσοδον εἰς τοῦτον κ' εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ
ἐπὶ παινῇ κατάρως θεοφράδμονος.
Τί τότε ἐμηχανήθη ὁ δολοποιός;
Διὰ τοῦ βάρδου πάντων κατετόλμησε
καὶ διαρκῶς ἐλπίζει ὅτι τάχιστα
θὰ καταπέσῃ ταύτην ὁ πατὴρ αὐτῆς.

Βίνδαξ

Ὁ βάρδος ὅμως ἀπατᾷ τὸν ἄθλιον.

Μόνα

Φεῦ! ὄχι.

Βίνδαξ

Ὅχι; Μὲ ἐκπλήττεις.

Μόνα

Δυστυχῶς!

Βίνδαξ

Τὸν γάμον συμβουλεύει ὁ Λουέριος;

Μόνα

Ἀπὸ τῆς πρώτης ὄρας τοῦτο μελετᾷ.

Βίνδαξ

Θεοί! πῶς εἶνε τὰ τοιαῦτα ἔννομα;

Μόνα

Ἡ Κάμμα ὅμως εὐσταθῆς τὸ φρόνημα
οὐδὲ προσέχει εἰς τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς.

Βίνδαξ

Ἄ, τὴν ψυχὴν μου, γρᾶια, ὑπερηφάνες!

Μόνα

Θὰ ὑπομείνῃ ταῦτα καὶ τὴν σήμερον
τῆς νεομύστου φέρουσα τὸ ἔνδυμα*
ἀλλ' ὅταν πλέον αἰριον ἀποκαρῆ
καὶ τὰς σπονδὰς τελέσῃ ὡς ἴερα
θὰ ἴησυχάζῃ ἐκκοσμοῦσα τὸν βωμόν.

Βίνδαξ

Πρὸς τὴν μητέρα φερε με, ὦ Ρόθμαρι.
(Ἐξέρχονται ἀμφότεροι διὰ τοῦ βάρδου.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΜΟΝΑ καὶ εἶς ΑΡΙΟΒΥΣΤΟΣ

Μόνα

Ἄνδρες νεανία, πᾶν ὅ τι ποθεῖς
νὰ βλέπῃς ἐν τῷ ἅμα ἐκτελούμενον!

Ἀριόβυστος εἰσερχόμενος

Ποῦ εἶνε, γρᾶια, ἡ νεόμυστος ἡμῶν;
Ἐντὸς ὀλίγου τῶν σπονδῶν ἀρχόμεθα
καὶ τὰς εὐχὰς τῆς πρέπει νὰ ἀποδεχθῶ
κατὰ τοὺς νόμους καὶ κατὰ τὰ πάτρια.

Μόνα βλέπουσα τὴν Κάμμαν

Ἴδοὺ ἡ Κάμμα! Σύννοος ὅπως πάντοτε
τὰ δάκρυά της κατεμάρναν αὐτὴν*
ἐλούσθη ἐν τῇ θλίψει ἡ ταλαίπωρα.

Ἀριόβυστος

Ἄπεχε τώρα.

Μόνα μετὰ θλίψεως

Κόρη μου ἀγαπητή!
(Ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΑΡΙΟΒΥΣΤΟΣ, ΚΑΜΜΑ

Κάμμα

Ἡ δυσπομπία ἐπὶ σοὶ ἐνίκατο,
ἄθλιε Κάμμα, μετὰ πειθμονος ὀργῆς.

*Αριόδυστος

*Ω γύναι θάρρει κ' οἱ Θεοὶ σὲ στήργουσιν.

Κάμμα

Εἰπέ μοι, γέρον, διατί δὲν ἤκουσα
τὸν μέγαν γδοῦπον τοῦ ἀργήτος κεραυνοῦ
ὅποτε ὁ Σινόριξ ἐθανάτωσεν
ἐκείνον ὅστις ἦτο φίλος τῶν Θεῶν;

*Αριόδυστος

Θὰ τὸν ἀκούσης καὶ θὰ ἴδῃς τέρατα.

Κάμμα

Πῶς ἔτ' ὑπάρχει ἐν τοῖς ζῶσιν ἄλκιμος
ὁμιαϊφόνος, ὃν ἡ *Αρτεμις στυγεῖ;

*Αριόδυστος

Τοιοῦτον βίον μὴ ποτ' εὔχου τοῖς θνητοῖς

Κάμμα

Καὶ ζῆ καὶ ἄρχει κ' ἐν παντί ἀγάλλεται
ὅποτε ὁ Σινάτος φέρεται ταχὺς
ἐπὶ τοῦ μετεώρου πρὸς τὸν λαυθμὸν
τῶν ἀγαθῶν κ' ἐνδόξων προπατέρων του.

*Αριόδυστος

Παραμυθία τοῦτο ἔστω διὰ σὲ
ὅτι θὰ εἶδῃ τὴν καθέδραν πρόχειρον
ἐν μέσῳ τῶν προγόνων ὁ περικλεῆς
δι' ὅσῃν δόξαν πολεμῶν ἐκτίησας.

Κάμμα

*Α, ἐνθυμοῦμαι, ὡς ἂν ἦτο πρὸ μικροῦ,
ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὅτε ἤγατο
ἐπὶ ἀσπίδων ἐν τῇ μάχῃ πληγωθεὶς
τὴν νίκην ἀπολέσας καὶ τὸν θρίαμβον
διὰ τῆς προδοσίας τοῦ Σινόριγος.
*Ὅποιον εἶχε μεγαλείον, καίπερ ὢν
νεκικημέμος, ὑποστὰς πανώλειαν.
Πῶς ἐκαρτέρει ἐν τσοαύτῃ συμφορᾷ
ἐμπνέων θάρρος δι' ἡμέρας κρείσσονας.
*ὦ! ἦτο μέγας ἐν ἀπείροισι κακῶ.
Τοιοῦτον ὄντα τότε τὸν ἠγάπησα
καὶ τὰς πληγὰς του ἐθεράπευσα ἐγώ·
τὸν ἄλκιμον Σινάτον ἐπιθάνατον
ἀνέστησε τῆς Κάμμας ἡ θερμὴ πνοή.
Μετέπειτα ὁ γάμος ἐπεσφράγισε
τὸν ἀμοιβαῖον ἔρωτα τῶν καρδιῶν
καὶ ἡ εὐδαιμονία εἶδον ἐπιῆξε
κατὰ τὴν ἄκραν τῆς οὐλότητος αὐτῆς.
*Ἀλλὰ ἐπῆλθεν ἡ ἀγρία θύελλα
κ' ἐν ἀκαρεὶ τὰ πάντα μοὶ ἀνήρπασεν.
(*Ἐξάγουσα τὴν μάχαιραν)

*ὦ, δὲν θὰ ἀποθάνω πρὶν ἢ τὸν κακὸν
ἀνταπακτείνω εἰς τιμὴν σου, σύζυγε!

*Αριόδυστος

Ἰπράττεις, Κάμμα; Σύντριψον τὴν μάχαιραν·
μετὰ τὴν ἀγιστείαν δὲν θὰ δυνηθῆς
νὰ ἐκτελέσῃς κατ' αὐτοῦ τὴν ἔκτισιν.

Κάμμα

Πῶς εἶπας, γέρον;

*Αριόδυστος

Τῆς Θεᾶς ἱέρεια
δὲν δύνασαι νὰ τρέφῃς πλέον τοῦ λοιποῦ
ὀργὴν κατ' ἄλλου ἢ νὰ πράξῃς ἐγκλημα.

Κάμμα

Καὶ πῶς; θὰ ζήσω τὴν ἐπίλοιπὴν ζωὴν
χωρὶς νὰ λάβω στυγεράν ἐκδίκησιν;

*Αριόδυστος

Τοιαύτη εἶνε τῶν Θεῶν ἡ βούλησις.

Κάμμα

Οἱ λόγοι σου, ὦ γέρον, πλήττοντες τὸν νοῦν
τὴν γνώμην μου ποιοῦσιν ἀκατάστατον.
Νὰ μείνω μόνη ἄφες με τὴν δύσμοιρον
διὰ νὰ συναγείρω ἑμαυτὴν βραχύ.

*Αριόδυστος

Πρὶν ἢ τὸν πέπλον περιβάλλῃς σκέφθητι
ἐνόσῳ ἔχεις πρὸς μετάνοιαν καιρὸν.
Μωρὰ ἐκείνη, ἥτις ὡς ἱέρεια
τὰς χεῖρας βάψει δι' αἱμάτων φονικῶν.
Τοιοῦτον ἄγος μὴτε γῆ προσδέχεται
μὴτε κἂν ἄμβρος ἱερός καὶ μὴτε φῶς.

(*Ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΚΑΜΜΑ μόνη ἐν φάδῳ ἱσταμένη

*ὦ θυμοβόρα ἔπη, ἐπαχθέστερα
τῆς γῆς ἐκείνης, ἥτις κρύπτει τὸν νεκρὸν
ἀνηλεήτως ζῶσαν μὲ ἐθάψατε.
Ἦν καταδίκην τῆς ψυχῆς μου ἤκουσα
διὰ τῆς γλώσσης ἱερέως πολιοῦ
κ' ἐκ τῶν χειρῶν μου φεύγει ἡ ἐκδίκησις!
Θὰ ζήσῃ ὁ κακοῦργος ἐν τοῖς ἀγαθοῖς
ἐνῷ τὸ αἷμα τοῦ Σινάτου ἐνικμον
κατὰ τοῦ δολοφόνου διαρκῶς βοᾷ.
*ὦ, τί νὰ πράξω τώρα ἢ ταλαίπωρος;
Πῶς ν' ἀναλάβω ἱερείας ἐνοχὴν

ἐπόταν μίτος μόνον καταισθάνωμαι
 δι' ὅτι θάλλει καὶ ὑπάρχει ἐπὶ γῆς,
 καὶ ὅταν ἀνὰ πᾶσαν τοῦ καιροῦ στιγμήν
 ὀρμαίνω κατὰ φρένα τὴν ἐκδίκησιν;
 Πῶς θὰ κοσμήσω δι' ἀνθέων τοὺς βωμοὺς
 ἐνῶ θὰ ψαύω τὴν ποινάλαν μάχαιραν;
 Πῶς θὰ ἀιάψω ἐπιβώμια πυρὰ
 χωρὶς νὰ ἔχω καθαρὰν διάνοισιν;
 Νὰ ἀποβάλλω πᾶσαν σκέψιν τιμωρὸν
 τῇ λήθῃ πάντα χόλον παραδίδουσα
 ν' ἀπογυμνώσω τὴν ψυχὴν μου τέλειον
 ἐκ τῆς ἀγρίας λύσεως, ἣν αἰσθάνεται;
 Καὶ πῶς θὰ ζήσω ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς
 ἀφοῦ θὰ σβέσω ἐν ἐμοὶ τὸ ἔναυσμα,
 δι' οὗ εἰσέτι ἀπολαύω τῆς ζωῆς;
 Ἐν τίνι στρέβλῃ σφίγγονται ἀγγύμενοι
 ὁ νοῦς μου, ἡ καρδιά, πᾶσα αἰσθησις.
 Ἐδῶ νὰ μείνω ἄνευ τῶν ἐλπίδων μου
 μὴ δυναμένη οὐδὲ κἄν ν' ἀπομισῶ
 ἐκείνους ἔστις τὸν Σινάτον ἔκτεινε;
 Πρὸς τί νὰ μείνω τῆς θεᾶς ἱέρεια;
 Νὰ καταλίπω τοῦ ναοῦ τὸ ἄστυλον,
 ἀλλὰ θὰ πέσω τότε εἰς τὰς χεῖράς του
 καὶ θὰ εἰσέλθω εἰς τὴν ἄτιμον εὐνὴν
 τοῦ δολοφόνου, ὅστις στάζει αἵματα;
 ὦ, φρίκη, φρίκη! Προτιμῶ τὸν θάνατον.
 Πλὴν τίς θὰ ἐκδικήσῃ τὸν Σινάτον μου;

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΚΑΜΜΑ, ΔΟΥΕΡΙΟΣ

Δουέριος

Ὅλιγος ἔτι χρόνος ὑπολείπεται
 τῇ μελλιέρῃ Κάμμᾳ πρὸ τῆς τελετῆς
 καὶ τελευταίου ὁ πατήρ της ἔρχεται
 νὰ ἱκετεύσῃ ταύτην ὅπως συνταχθῇ
 τῇ γνώμῃ τῶν ἀρίστων, ἣν θεάρεστον
 ἐξ ὁμολόγου πάντες ἀνεκήρυξαν.

Κάμμα

Ματαίως ἱκετεύεις· εἶπον πρὸ πολλοῦ
 ὅποιαν ἔχω σταθερὰν ἀπόφασιν.
 Ἡ χίρρα τοῦ Σινάτου δὲν κατέρχεται
 εἰς τὸ θαλῶδες τέλμα ὅπου λούεται
 ὁ δολοφόνος τοῦ ἀνδρείου στρατηγοῦ.

Δουέριος

Μὴ σκέπτου ταῦτα· ἔσο ἀμνηστίακος
 καὶ τὴν πατρίδα τίμα ὑπὲρ πᾶν καλόν.

Κάμμα

Ἢ μνήμη τοῦ Σινάτου μ' ἔχει ἅπασαν
 καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλη σκέψις ἐν ἐμοί.

Δουέριος

Κ' ἐγὼ ἠγάπων τὸν Σινάτον, κόρη μου·
 μήπως δὲν εἶχον πρὸς τὸν ἥρωα κ' ἐγὼ
 πατρός λατρείαν καὶ ἀγάπην ἐνθερμον;
 Ἀλλ' ἤδη οὗτος δὲν ὑπάρχει ἐν ζωῇ
 καὶ ὁ Σινόριξ μένει μόνος πρόμαχος
 τῆς χώρας ταύτης, ἣν ἐκυριεύσαμεν.

Κάμμα

Αἶ, πῶς, ὦ πάτερ, τὸν κακὸν ὑπερῦφοις,
 ἐνῶ ἠξεύρεις ὑπὲρ πάντα κίλλιον
 τὰ τελεσθέντα, ὅτι ἄνευ συστολῆς
 ἐπὶ τῆς προδοσίας ἐστερέωσε
 τὴν δόξαν καὶ τὸ κλέος τοῦ πολεμιστοῦ!

Δουέριος

Μὴ κίνει παρελθόντα· ἴδε σήμερον
 ὁποῖος τρόμος ἔχει τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν.
 Οὐδαίς θ' ἀντιπεξέβληθ' πρὸς τὸν γίγαντα.

Κάμμα

Τὸ σῶμα γίγας, ἀλλὰ νᾶνος τὴν ψυχὴν.

Δουέριος

Δαλείς ἀδίκως· ἄγνοεῖς τὸν ἀνθρωπικόν.

Κάμμα

Ἢ ἅσα κακία ἐμφωλευεῖ ἐν αὐτῷ.

Δουέριος

Δαλῶ ἐμφρόνως, εἶνε ἄξιος τιμῆς.

Κάμμα

Πολλῶν θανάτων εἶνε οὗτος ἄξιος.

Δουέριος

Τὴν ὥραν ταύτην, Κάμμα, εἶνε βασιλεὺς.
 Οἱ μάχημοι Γαλάται ἀνεγνώρισαν
 τὸν νοῦν, τὸ κράτος, τοῦ ἀνδρός τὰς ἀρετάς
 καὶ εἰς τὸν θρόνον ταύτον ἀνεβίβασαν
 πολλὰ ἐκ τούτου ἀναμένοντες καλὰ.

Κάμμα

Ἐν ἔτι μένει... νὰ τὸν ἴδω καὶ Θεόν!

Δουέριος

Τοῦ βασιλείως θαλερὰ παράκοιτις
 θὰ εἶσαι, Κάμμα, πᾶσαν ἔχουσα ἰσχύν.
 Θὰ ἔχῃς πάντα· πλοῦτη, γάλας, μέγαρα,
 τὰ πλείστα τῶν λαφύρων θὰ λαμβάνῃς σὺ
 καὶ ὁπὸ σὲ θὰ πτήσῃ ἔθνος ἄλιξιμον.

Κάμμα

Ἢς μάτην λέγεις ταῦτα, πάτερ ἀγαθέ·
 οὐδὲ τὰ πλοῦτη, οὐδ' ἡ πολυτέλεια

τὸ ὄμμα μου θαμβοῦσι ταύτην τὴν στιγμήν.
Καὶ ἂν ἐγείρῃ μέγαρον χαλκοβατὲς
ἐκεῖ δὲ πῆξῃ θρόνον ἐλεφάντινον
ἐγὼ τὸ βλέμμα δὲν θὰ σπρέψω πρὸς αὐτόν,
ἀλλ' εἰς τὸν τάφον ὅστις κρύπται ἀφθαρτον
τὸν σύζυγόν μου, πᾶσαν δι' ἐμὲ χαρὰν.

Λουέριος

ᾠ Κάμμα, Κάμμα, δεῖξον γενναιότητα,
τῶν πάλαι λάθου τέλος καὶ συγγνώμην δός,
γενοῦ θυσία χάριν τῆς πατρίδος σου.

Κάμμα ὑπερηφάνως

Ποτέ, ὦ πάτερ· λέγω τοῦτο βροσάτον·
ἡ χεῖρα τοῦ Σινάτου εἶνε ἱερά!

(Ῥεῖρχεται)

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΛΟΥΕΡΙΟΣ μόνος

ᾠ κόρη, ἂν ἐνόησεν τίνα ὄλεθρον
προστοιμάξεις εἰς τὴν χώραν σου αὐτὴν
δὲν θὰ ἤρνησαι ἐν τοιούτῳ πείσματι
νὰ ἐκταλέσῃς τοῦ πατρὸς τὴν συμβουλήν·
ἀλλὰ ὁ ἔρωσ πρὸς θανάοντα σύζυγον
τὴν φρένα σου μαλάξας ἐν τῇ συμφορᾷ
δὲν σὲ ἀφίνει νὰ σκαφθῆς βαθύτερον
καὶ νὰ νοήσῃς ὅτι πρέπει ἀκουσα
νὰ ὑποβάλῃς εἰς θυσίαν ἐαυτήν.
Ἄ, Κάμμα, Κάμμα, διατί δὲν ἤκουσας,
σύ, κόρη βάρδου τῆς πατρίδος τὴν φωνήν;

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΛΟΥΕΡΙΟΣ, ΒΙΝΔΑΞ ἐρχόμενος βροχδέως
ἐκ τοῦ βάρους σύννεφους καὶ περιφρονεῖς

Βίνδαξ

Ὅποταν μετὰ ἔτη πολυάριθμα
οἱ νέοι βάρδοι ψάλλοντες μελωδικῶς
τὴν ἱστορίαν ταύτην μεταδώσωσιν
εἰς νεωτέρους πρὸς κιθάραν κύπτοντας,
ἐν λύπη πάντες θὰ ἀκούσωσιν ἐκεῖ
τί ὁ πατήρ τῆς Κάμματος συνεβούλευεν.

Λουέριος

Σὺ μόνος, Βίνδαξ, ἐκ τῶν νέων Γαλατῶν
τὴν γνώμην πάντων θεωρεῖς ἀθέριστον.

Βίνδαξ ἀστρηῶς

Τοιαύτη εἶνε· καὶ δικαίως ἀπορῶ
πῶς, σύ, ἐν ἄλλοις σώφρων, περιέπεσας

Τόμος Θ' 3 — Μάρτιος 1885.

εἰς μέγα σφάλμα συμβουλευῶν ταπεινῶ.
Πῶς ἐφαντάσθησθε ὅτι δυνατόν ποτε
νὰ γείνῃ ἡ Κάμμα τοῦ Συνόριγος γυνῆς;
Ἄλλ' ἂν δὲν ἔχῃσιν σπλάγγνα ὡς πᾶς ἄνθρωπος,
ἐὰν δὲν πάσχῃς, εἶσαι πόσον ἀκακός
ὥστε νὰ στέργῃς τὸν κακοῦργον ὡς υἱόν,
σύ, γέρον, ὅστις παρὰ πάντα ἔφειλος
νὰ καταρῆσαι τοὺς γεννήτορας αὐτοῦ;

Λουέριος

Λυποῦμαι ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θόρμαντος
ὀρμαίνει κατὰ φρένα σκέψαις μοχθηράς.
Ἄν ὁ πατήρ σου ἔζη καὶ σὲ ἤκουε
τὴν ὄραν ταύτην θὰ σὲ ἤλεγεσθαι πικρῶς.

Βίνδαξ

Ἄν ὁ πατήρ μου τὸν Σινάτον ἔβλεπεν
ὡς εἶδον τοῦτον, μοιούτρητον νεκρόν,
θὰ ἀνεξήτει τὸν φονέα πάραυτα
καὶ ἄνευ οἴκτου θὰ ἐσπάραττεν αὐτόν.
Ἄλλ' ἂν ἐκεῖνος δὲν ὑπάρχῃ σήμερον
ὑπάρχει ὁμοῦς ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀνήρ
καὶ μὰ τὴν χθόνα ταύτην σοὶ ἐπόμνυμι
τὸν θάνατόν του νὰ ἀκούσῃς προσεχῶς.

Λουέριος

Εὐφήμει, Βίνδαξ, εἰς ἀρὰς ὠλισθησας.
Τοιοῦτοι λόγοι δὲν ἀρμόζουσιν εἰς σὲ
τὸν μέλλοντα νὰ ἄρῃ ὡς πολέμαρχον.
Οὐδεὶς ποτε τῶν βάρδων σὲ ἐδίδαξε
νὰ θέτης φαύλως τὴν πατρίδα ἐκποδῶν
ἵνα κορέσῃς πάθος ἐκδικήσεως.
Καὶ σήμερον ὁπότε μόνον δι' αὐτοῦ
θὰ ἴδῃς τὴν πατρίδα ὑπερένδοξον
τὸν θάνατόν του κακοβούλως μελετᾶς;
σύ, σύ, ὦ Βίνδαξ, ἀλλὰ εἶν' ἀδύνατον!

Βίνδαξ ἑξαπτόμενος

Ἐάν, ὦ γέρον, ἐξαρτᾶται ἡ πατρίς
ἐκ μόνης τῆς ἰσχύος τοῦ Συνόριγος
καταστραφείτω τότε...

Λουέριος ἀστρηῶς

Σίγα, ὑδριστά.

Βίνδαξ ὀργίλως

Ἄ, ναί· ἀθλίως διολέσθω ἡ πατρίς
ἂν σωτηρίαν ἀναμένη, πρὸ αὐτοῦ,
καὶ οὐδὲ ἔχῃς Τρόχμου ἢ Τεκτόσαγος
νὰ μείνῃ πλέον ἐπ' αὐτῆς τῆς γῆς.

Λουέριος ὀπισθοχωρῶν

Ἐσοί!

Βίνδαξ ἐν παρφορᾷ
Ὁ ἄθλιος Συνόριξ, ὅν ἐτέκνωσε . . .

Λουέριος βίνων κατ' αὐτοῦ
Σοὶ ἐπιβάλλω σιωπήν.

Βίνδαξ μετὰ θεούς
Λουέριε.

Λουέριος ἐν ἀγανακίῃσιν
Κ' ἐὰν ὡς φίλος, ὡς πατήρ δὲν δύναμαι
νὰ ἐπιτύχω παρὰ σοῦ ὑπακοήν,
ὡς βάρδος πλέον σοὶ λαλῶ, παράτολμε,
καὶ τὸ προσηκόν σέβας ἀπαιτῶ εὐθύς.

Βίνδαξ πτήσων
Συγγνώμην, βάρδε' ὑπακούω, σιωπῶ.

Λουέριος
Τίς κηκοδαίμων, τάλαν σοὶ ἐνέπνευσε,
τοιαύτας σκέψεις ὡς τὸ μῖσος μουσαράς ;
τίς ὁ φθονήσας τὴν ἀγνὴν καρδίαν σου
καὶ ἐνσταλάξας τὴν χολὴν του ἐν αὐτῇ ;
Πῶς δὲν ἠσθάνθης φοβερὰν φρικασίαν
ἐνῶ τοιαύτην ἀνεφθέγγεσο ἄρὰν ;
Ἐπάρχει ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ ἀγαθόν,
ὑπάρχει τῆς πατρίδος τιμιώτερον ;

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΚΑΜΜΑ

Κάμμα
Ἴδού ἐγὼ ἐτοίμη, καταστόλιστος,
διὰ τὴν ἀγιστείαν τὴν εὐφρόσυνον·
τὸ θῦμα φέρε, κάλει τοὺς ἱερούργους,
μὲ ἀναμένει τῆς Θεᾶς τὸ ἄδυτον.

Λουέριος
Οἱ θεοὶ νόμοι δὲν μοὶ ἐπιτρέπουσι
νὰ δώσω τώρα πλέον ἄλλην συμβουλήν·
ἀλλ' ἂν ἐδέχθη εὐμενῶς ἡ Ἄρτεμις
τὴν προσαχθείσαν τῆς ψυχῆς σου προσφορὰν
εἰς αἰώνιον καὶ θερμὴν προσκύνησιν
πολλαπλασίως αὕτη θὰ ἐδέχεται
τὴν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀφιέρωσιν.

Κάμμα
Οὐδέλω, πάτερ. Ἀδικοῦσιν οἱ Θεοί ;

Λουέριος
Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω λόγον ἕτερον.
(Ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάλθου.)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

ΒΙΝΔΑΞ, ΚΑΜΜΑ

Βίνδαξ
Ἐπίστη, Κάμμα, ἡ πανύστατος στιγμή,
καθ' ἣν θὰ καταλίπης τὰ ἐπίγεια
καθιεροῦσα τὴν ψυχὴν σου τῇ Θεᾷ.
Μετὰ τὴν ἀγιστείαν ὁ ἀμύητος
δὲν δύναται νὰ ρίψῃ βλέμμα ἐπὶ σοῦ
διότι πράττει ἔργον θεοστόγητον,
καὶ ὅτι πρέπει νὰ γνωρίσῃς ἐξ ἐμοῦ
θὰ σοὶ τὸ εἶπω τώρα, ὅτε δύναμαι.

Κάμμα
Α! εὖρον τέλος ἓνα φίλον ἀληθῆ
μὴ παραινούντα γνώμην ἄλιτήριον.

Βίνδαξ
Μετὰ τὸν φόνον τοῦ Σινάτου ἔφυγον
κ' ἐντὸς δρυμῶνος ἐγενόμην ἀφανής.
Ἐὰν καρδίαν εἶχον ἀδειλιάτον
δὲν εἶχε ρώμην ὁ βραχίων ἱκανὴν
ν' ἀντιπαλαίσῃ πρὸς δεινὸν βραχίονα
καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς πάλης νικητής.
Λαβὼν εἰς χεῖρας τοῦ πατρὸς τὸν πέλεκυν,
ὃν ἐφοβοῦντο ὑπὲρ πάντα οἱ ἐχθροὶ
τὰ δένδρα τοῦ δρυμῶνος κατεδάφισα
ὅπως ἀσκῆσω τοὺς ἐμοὺς βραχίονας
καὶ ρώμην ἀποκτήσω ἴσην τὴν ψυχῇ.
Ἐπὶ δεκάδας ἡμερῶν ἐγύμναζον
τὰς χεῖρας ταύτας κατ' αἰγείρων καὶ δρυῶν·
δὲν μένει δένδρον ἐν τῷ θάσει ἄτριτον·
ἀντὶ δρυμῶνος ἐξαπλοῦται πεδιάς
καὶ ἤδη κόπτω διὰ τοῦ πελέκειος
κορμὸν ἐλαίας νέας καὶ διὰ μιᾶς.

Κάμμα
Πρὸς τί, ὦ Βίνδαξ, ἤσκεις τὸν βραχίονα ;

Βίνδαξ
Διὰ νὰ κόψω ἐν μιᾷ καιροῦ ριπῇ
τὴν ἀπαισίαν κάραν τοῦ Συνόριγος.

Κάμμα ἀρπάζουσα τὸν πέλεκυν
Ποτέ !

Βίνδαξ
Τί λέγεις ;

Κάμμα
Εἶπον.

Βίνδαξ
Τί !

Κάμμα ρίπτουσα μακρὰν τὸν πέλεκυν
Οὐδέποτε.

Βίνδαξ

Σὺ λέγεις τοῦτο; μὴ ἐξέστης τῶν φρενῶν;
Πῶς; ὅτε τρέφω τιμωρίας οὐχέδια
καὶ δύναιμι νὰ ἄρω πάντα κίνδυνον
ἀντιπαλαίων πρὸς πανίσχυρον ἐχθρὸν
τὴν πράξιν τοῦ ἀχρείου ἀτιμώρητον
ζητεῖς ν' ἀφήσω; καὶ τολμᾶς, ὦ Κάμμα, σὺ;...

Κάμμα

Ἡ πράξις αὕτη ἔσται παλίντιτος
πλὴν δι' ἐμοῦ καὶ μόνης, μόνον δι' ἐμοῦ.

Βίνδαξ

Σὺ θ' ἀναλάβῃς τὸν ἀγῶνα, τάλαινα;
γυνὴ τρυφερωτέρα τοῦ ἀνθρώπου,
ἄβρὰ τὰς χεῖρας, τὴν καρδίαν ἀσθενής;
Σὺ θέλεις νὰ παλαίῃς πρὸς τὸν πέλωρα;
καὶ δὲν ἐσκέφθης ὅτι διὰ τῆς πνοῆς
θὰ σ' ἀπορρίψῃ οὗτος ἐπιθάνατον!

Κάμμα

Διὰ νὰ θανατώσω τὸν Συνόριγα
καὶ ῥώμην ἔχω καὶ καρδίαν πανσθενῆ.

Βίνδαξ

Πλὴν ποῦ; πῶς; πότε;

Κάμμα

Ὅταν εὔρω τὸν καιρὸν.

Βίνδαξ

Καὶ λησμονεῖς, ὦ Κάμμα, ὅτι γίνεσαι
ἐντὸς ὀλίγου τῆς Θεᾶς ἰέρεια;

Κάμμα

Δὲν ἀναστέλλει τοῦτο τὴν ἀπόφασιν.

Βίνδαξ

Ὅποιος λόγος φεύγει τῶν χειλέων σου!

Κάμμα

Ἐπ' ἀκριβὲς γινώσκω τί μοι πέπρωται.

Βίνδαξ

Καὶ θὰ τολμήσῃς τοὺς θεσμούς νὰ παραβῆς;

Κάμμα

Τὰ πάντα θὰ τολμήσω, οὕτως εἴμαρται.

Βίνδαξ

ὦ, τίνα ὕδριν θὰ προστρέψῃς τῇ Θεῷ.

Κάμμα

Πρὸς τί ἐρήμην ἢ Θεὸς μ' ἀπέλιπεν;

Βίνδαξ

ὦ Κάμμα, σίγα· βεβηλοῖς τὰ ἱερά.

Κάμμα

Τὴν γλῶσσαν ἔχω ἵνα λέγω βλάσφημα!

Βίνδαξ

Πῶς μετ' ὀλίγον θ' ἀναλάβῃς ἐνοχλήν;

Κάμμα

Διὰ τοῦ ψεύδους ἀπατώσα σύμπαντας.

Βίνδαξ

ὦ, φρίκη! ἐκμιαίνεις τὸν ἀκούοντα!

Κάμμα

Τί μένεις τότε; φύγε τὴν θεοστυγῆ.

Βίνδαξ

Ἄ, ὄχι, ὄχι· πάντες σ' ἐγκατέλιπον.

Κάμμα

Τὸ ἄγος θ' ἀναλάβῃς τὸ ἐμὸν καὶ σὺ;

Βίνδαξ

Τὴν τύχην σου, ὦ Κάμμα, συμμερίζομαι.

Κάμμα

Ἄ, φίλε Βίνδαξ, ἀδελφέ μου ἀγαθέ,
δὲν ἐγκαταλιμπάνεις τὴν δυσάμμορον!
Καὶ ἤδη, σίγα. Ἄρχεται ἡ τελετή.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΛΟΥΕΡΙΟΣ, ΜΟΪΝΑ, ΔΡΥΤΑΙ,
ΙΕΡΕΙΑΙ, ΟΥΑΓΕΙΣ, ἐρχόμενοι πάντες ἐκ
τοῦ βάλους καὶ περὶ τὸν βωμὸν τασσομέ-
νοι ΦΡΥΝΙΧΟΣ δεξιόθεν εἰσαγόμενος δέσμιος.

Φρύνιχος

Πρὸς σέ, ὦ Κάμμα, ἐπισήμως ἔρχομαι
τοὺς λόγους φέρων τοῦ Συνέριγος ἐγώ.
Δὲν μὲ γνωρίζεις· μὲ καλοῦσι Φρύνιχον
καὶ εἶμαι ἄρχων, τοῦ Προυσίου στρατηγός.
Ὁ κραταῖος Συνόριξ μὴ δυνάμενος
νὰ ὑπερέλθῃ τοῦ τεμένους τὸν οὐδὲν
σοὶ ἀποστέλλει μαχητὴν αἰχμάλωτον
εἰς ὃν δωρεῖται καὶ πατρίδα καὶ ζωὴν
ἂν ἐπιστρέφῃ ἀναγγέλλῃ εὐφημα·
εἰ δὲ καὶ εἴπῃ ἀγγελίαν δυσαχθῆ
τὸν θάνατον ὡς μοῖραν ἀποτίθεται.

Κάμμα

Εἴθ' ὤφελος νὰ εὕρης τοῦτον πολεμῶν.

Λουέριος

ὦ Κάμμα, πρόσχες καὶ τὴν φῆγον λεύκανον

φρόνιχος

Ματαίως ὁ Συνόριξ ἐλιπάρησε
τὸν σὸν κατέρα καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς
ἐλπίζων ὅτι αὐτός θὰ σὲ ἐπειθε
νὰ μεταβάλης καὶ βουλήν καὶ φρόνημα.
Οὐδέεις ἀκόμη διεβίβασεν αὐτῷ
ἐλπίδος φήμην, χαρμονῆς προάγγελον.
Παρέρχονται ἡμέραι ἀνεπιστρεπτεῖ
καὶ δέος ἔχει τὴν ψυχὴν τοῦ ἥρωος
μὴ ἀνατελεῖν δι' αὐτὸν ἢ ἀπωφράς,
καθ' ἣν θὰ σπέλας πρῶτον τῇ Ἀρτέμιδι.
Ἐνδοσφ' ἔτι χρόνος ὑπολείπεται
τῆς ἰκεσίας τοῦ ἀνδρὸς ἐπάκουστον
καὶ δὸς εἰς τοῦτον εὐτυχίας σταγατὸν
ἀντὶ τοῦ θρόνου, ὃν προσφέρει ἔνδοξος.

Κάμμα

Μετάβα πρὸς ἐκεῖνον ὅστις σ' ἐπεμψεν,
ἐν ἀναγγελίᾳ ὅτι μ' εὔρες ἐπαρτῆ
διὰ τὴν ἀγιστείαν ἧς ἀρχεται.
Ἴδοὺ ὁ θύτης. Φύγε, τάλαν στρατηγέ.

φρόνιχος

ὦ Κάμμα, χαῖρε· βαίνω εἰς τὸν θάνατον!
(Ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ II'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, πλὴν τοῦ ΦΥΝΙΚΟΥ
καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ. ΑΡΙΟΥΣΤΟΣ

Ἄριόβυστος παρὰ τὸν βωμὸν

Ἐπευφημεῖτε ἕνους· λείθετε σπονδὰς
τὴν οὐρανίαν ἐξυμνοῦντες Ἄρτεμιν
καὶ σὺ, ὦ Κάμμα, γόνυ κλίνουσα ἐδῶ
προσεύχου ἐν γαλήνῃ τρισμακάριστος!

(Οἱ Οἰάταις κρῆτοντες τὸ σφάγιον προετοι-
μάζονται ὅπως τελέσωσι τὴν θυσίαν)

Κάμμα ἰδίᾳ κλίνουσα γόνυ
πρὸ τῆς ἀναβαθμίδος τοῦ βωμοῦ

Τὸ ψεῦδος μόνον θὰ ἀκούσης, ὦ Θεά.

Βίνδαξ ἰδίᾳ

ὦ φρίκη, φρίκη! εἴμεθα κατάρταιοι!

Ἰέρειαι κλίνουσαι γόνυ καὶ ἀνατείνουσαι
τὰς χεῖρας

ὦ Θεά, ἣν λατρεύει τὸ ἔθνος ἡμῶν,
σὺ τῆς χώρας προστάτις,
ἀνατείνουσαι χεῖρας, αἰδήμονες, σοί,
ἰκετεύομεν πᾶσαι θεήσαι θερμῆ
νὰ φαιῆς εὐμενῆς
καὶ δεχθῆς ὡς ἱέρειαν ταύτην.

Ἄριόβυστος

Τι δῶρον φέρεις, Κάμμα, τῇ Ἀρτέμιδι;

Κάμμα

Ἄγνην καρδίαν ἀπὸ χόλου καθαρῆν.

Αρυῖδαι

Σεμνὸς ὁ γῶρος, ὃν ἔθης, γύναι,
πᾶν ἄφες πάθος καὶ πάντα κότον
ἔξω τοῦ γῶρου.
Εὐδαίμων εἶσαι, διότι φέρεις
πρὸς τᾶνω μόνον γαληνιαία
νοῦν καὶ καρδίαν.

Ἄριόβυστος

Ἐν τῇ ψυχῇ σου ἔχεις τι τῶν ἐπὶ γῆς;

Κάμμα

Οὐδέν· τὰ πάντα εὐχερῶς ἀπέβαλον.

Ἰέρειαι γόνυ κλίνουσαι

ὦ Θεά, μὴ κωφεύσης ἰδοὺ καθαρὰ
τὴν καρδίαν προσῆλθεν
ὑπὲρ ταύτης δεόμεθα πάλιν ἡμεῖς
γόνυ κλίνουσαι πᾶσαι πρὸ σοῦ ταπεινῶς
καὶ τελοῦσαι σπονδὰς
ἐν ἀφάτῳ καρδίας γαλήνῃ.

Ἄριόβυστος

Συνέγνως πάντα ὅστις σὲ παρέβλαψεν;

Κάμμα

Ἀνεξαιρέτως πάντας· οὐδὲ μένει τίς.

Αρυῖδαι

Φιλεῖ τὸ Θεῖον τὰς ἱερεῖας,
ἐξ ὧν λαμβάνει θερμὴν λατρείαν
σέβας καὶ δόξαν.
στυγοῖ πλὴν ὅμως τὰς ἐπιόρκους
κ' ἢ παραβάτις μὲν εἰς αἰῶνας
ἄγος ἀραίον.

***Αριόδυστος**

*Ἐλθέ, ὦ μελλιέρη θεοφίλητος,
τῆς Ἰσραήλ πεπλον νὰ περιβληθῆς
καὶ νὰ ὀμώσης ὄρκον τῆ *Ἀρτέμιδι.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΣΥΝΟΡΙΞ ὁρμών μετὰ στρατοῦ

Συνόριξ

*ὦ θύτα, στήθι, μὴ τὸν ὄρκον δέχου, μή·
ἢ ἄλλως ἀνατρέπω ἄρδην τὸν ναόν.
(Πάντες μένουσιν ἐμβρόντητοι)

*Αριόδυστος προχωρῶν κατὰ τοῦ Συνόριγος
Συνόριξ τάλαν, τί κακὸν ἐκόλησας!

Συνόριξ

Τὸ Ἰσραῖον ἀποκόμισον μακρὰν
καὶ μὴ τολμήσης νὰ τελέσης τὴν πομπήν.

***Αριόδυστος πλησιάζων αὐτὸν**

*ὦ ἄνθρωπε, τί εἶσαι ἐν τῷ σύμπαντι,
σὺ ὁ νομίζων ἑαυτὸν παγκοσμίαν
καὶ τοὺς θεοὺς ὑβρίζων ἀνυπόστολος;
Τί εἶσαι καί περ ἔχων τάσῃ δύναμιν
ἐπὶ τοῦ πλήθους καὶ τοῦ ἄλλου σαρφετοῦ,
ὅποτεν ὑπεράνω τῆς ὑπάρξεως
θεὸς ὑπάρχη τῶν βλασφημιῶν τιμωρός;
Τί εἶσαι, τολμητῖα ὑπεροψαίς;
*Ἀχρεῖος σκόληξ, διερπούζων ἐν θολῷ. . .

Συνόριξ

Δρυῖδαι καὶ Οὐάταις, φύγετε μακρὰν
καὶ σεις, ὦ Βάρδοι, μετ' αὐτῶν ἀπέλθετε·
μὴ τις ἐνταῦθα μείνη ἐξ ὑμῶν, μηδεὶς.
Θὰ ὀμιλήσω πρὸς τὴν Κάμμα. Φύγετε.

***Αριόδυστος βαίνων κατ' αὐτοῦ**

*ὦ σὺ κυνῶπα, ὦ σὺ μέγα ἀναιδής. . .

Συνόριξ

Τοὺς πάντας, στρατιῶται, ἐκδιώξατε.
(Οἱ στρατιῶται διώκουσι πάντας διὰ τῆς βίας
πρὸς τὸ βάθος καὶ ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ ναοῦ)

***Αριόδυστος ἐνῶ ἀπάγεται ὑπὸ στρατιωτῶν**

Τὸν τόπον τοῦτον ἄδατον καὶ ἱερὸν
διακηδήσας βέβηλον κατέστησας·
καὶ ἐπὶ σοῦ καθῆσαν ἐπιτίθειμαι
νὰ ὑποφέρης πλειοτέρας συμφορὰς
παρ' ὅσα ἔχει κύματα τὸ πέλαγος!

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

ΚΑΜΜΑ, ΣΥΝΟΡΙΞ

Κάμμα ἰδίχ

*ὦ σὺ τοῦ *Ἄδου δαίμον, δός μοι δύναμιν
σὺ πάρασχε τῆ Κάμμα χεῖρα τιμωρόν.

Συνόριξ

*ὦ γύναι, βλέπεις χάριν σοῦ τί ἐπραξα;
εἰς τίνα θόθρον ἔπεσα κατάρματος;
Ἄπέπτυσα τὰ πάντα, ὕβρισα θεοῦς,
κ' ἐὰν τὸν κόσμον μοὶ ζητήσης ἅπαντα
ὄκ σοὶ τὸν φέρω αἱματόρροτον ἐδῶ.
εἰπέ μοι, Κάμμα, τί νὰ πράξω μέγιστον
διὰ νὰ ρίψης ἐπ' ἐμοῦ τὸ βλέμμα σου;

Κάμμα

Νὰ ἀποθάνης καὶ νὰ μείνης ἄταφος.

Συνόριξ

Τὴν ὄραν ταύτην διὰ σύμπας ὁ λαὸς
τὴν βασιλείαν μοὶ προσφέρει εὐελπίς;
Πῶς; τώρα ν' ἀποθάνω νέος μαχητής,
εἰς ὃν τὸ μέλλον μέγα διανοίγεται
καὶ ἡ *Ἀσία περιμένει Κύριον;
Ἐλθέ, ὦ Κάμμα, σέμνωμα τῶν Γαλατῶν,
νὰ καταστήσω φθονερὸν τὸν *Ὀλυμπον.
Κῶνήν καὶ λέχος διὰ σὲ ἠτοίμασα·
τὸν ὄλθον δός μοι, δίδουσα τὸν ἔρωτα
καὶ νὰ σοὶ δώσω πάντα τ' ἀγαθὰ τῆς γῆς.

Κάμμα

*Ὅποτεν ἔθης τὴν ἀγρίαν λύκαιναν
ν' ἀποθηλάξῃ τὸν ἀμὸν μετὰ στοργῆς,
ὅθ' ἔθης τότε καὶ τὴν Κάμμα, ἄθλιε,
νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Συνόριγα θερμῶς.

Συνόριξ

Σικιὰ ματαῖα ἦτο πάσα μου ἐλπίς
ὅποτε μετὰ μάχην ὑπερένδοξον
ὑπὸ τὰ δένδρα καθεζόμενος ἐκὰς
ἀνέπλαττον ὄνειρους ἀλδιότητος
σὲ μόνην ἔχων ἐν τῷ νῶ, ἐν τῇ ψυχῇ;

Κάμμα

*Ἄλλ' ὦ προδότα, ὦ κατάρτα ἀνδρῶν,
ὅποιον ἔχων ἐξ ἐμοῦ ἐνέχυρον
ἐν τῇ ψυχῇ σου ἄκουσαν μ' ἐρρύπαινες;

Συνόριξ

Οὐδὲν ὁ πλήμων, ἀλλὰ ἔχων διὰ σοῦ
ὅποτε σὺ ἐκείνω παρεδίδοσο.
Τί εἶχεν ὁ Σινάτος πλειονα ἐμοῦ
καὶ μετὰ τόσης θερμῆς τὸν ἠγάπησας;

Κάμμα

Μὴ ἔχε τὸν Σινάτον ἐν τῷ στόματι
ἐν τῷ βορβόρῳ δὲν ἀνθεὶ ὁ ροδεῶν.

Συνόριξ

Ὅχι, δὲν ἦτο σοῦ ἐπάξιος αὐτὸς
καὶ διὰ τοῦτο, Κάμμα, τὸν ἐφόνευσα.

Κάμμα

Δὲν ἦτο οὗτος κ' εἶσαι σὺ, παμμίαρε!

Συνόριξ

Τίς ἐκ τῶν δύο ἀνεδείχθη πανοθενής;

Κάμμα

Ἐὰν ἐκ τῆς ἀγκάλῃς μοὶ ἀνῆρπασας
τὸν ἀγαθὸν συμβίον, θν ἐλάτρευσα
δὲν ἠδυνήθης ἔμωσ ἂν καὶ πανοθενής
νὰ τὸν ἀρπάσῃς καὶ ἐκ τῆς καρδίας μου.
Ἐδῶ θὰ μένη, τεταμμένος, ἀλλὰ ζῶν
ἐνόσφ πληττει ὁ παλμὸς τὸ στήθος μου.

Συνόριξ

Ἄ, εἶσαι, Κάμμα, ὡς ὁ σίδηρος σκληρὰ
δὲν μὲ λυπείσαι, ἀγαπῶντα, πάσχοντα;
σὲ ἱκετεύω γόνυ κλίνων ταπεινῶς.

(Κλίνει πρὸ αὐτῆς τὸ γόνυ)

Μὴ ἀπορρίπτῃς πλέον τὴν ἀγάπην μου·
δὲν δύναμαι νὰ ζήσω βίον ἄνευ σοῦ.
Ἰδέ με, στρέψε· ἤκουσα τοὺς λόγους σου
καὶ τὴν ὀδύνην ἐν ἔμοι κατέπνιξα
διὰ νὰ τύχω τῆς συγγνώμης παρὰ σοῦ.
Νὰ κλαύσω θέλεις; λέγε, θέλεις δάκρυα;

Κάμμα

Νὰ κλαύσῃς; ἔχι· μὴ δακρύσῃς πρὸς Θεῶν.
Ἐὰν τὰ δάκρυά σου πέσωσι χαμαὶ
τῆς γῆς τὸν χώρον θὰ διακοιλάνωσι
καὶ θὰ ὀρμήσῃ ἐξ ἑκάστης φάραγγος
φρικῶδες τέρας φλόγας ἐρσυγόμενον.

Συνόριξ ἀναπηδῶν

ὦ, εἶσαι ἀπαισία, εἶσαι ἀπηνής,
καὶ βίᾳ θὰ σὲ λάβω τέλος σύζυγον.

Κάμμα ἀνασπῶσα τὴν μάχαιραν

Ἐὰν τολμήσῃς τὰ προέλθῃς βῆμα ἐν
τὸ αἷμά σου θὰ ρεῦσῃ ἐριώδουνον.

Συνόριξ βαίνων κατ' αὐτῆς

Ἦθ' ἢ μάχαιραν; σὺ, Κάμμα; σὺ μὲ ἀπειλεῖς;

Κάμμα τύπτουσα αὐτὸν διὰ τῆς μάχαιρας

Ἄπόθανε, κκοῦργε!

(Ἡ μάχαιρα θραύεται ἐπὶ τοῦ στήθους
τοῦ Συνόριξος)

Ἄ! ἐθραύσθη! Ζῆς;

Συνόριξ ὅστις περιέβαλεν αὐτὴν
διὰ τῆς χειρὸς.

Κ' ἐν τῇ ἀγκάλῃ σὲ κρατῶ τρισόλβιος!

Κάμμα προσπαθοῦσα νὰ διαφύγῃ
τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

ὦ ἀνάνδρε Συνόριξ, φέρεις θώρακα·
ταιοῦτον φέρει μόνον ὁ δειλόφυχος
καὶ ὁ Σινάτος εἶχε πάντοτε γυμνὸν
τὸ λάσιόν του στήθος! Αἶ! δειλέ, δειλέ!

Συνόριξ σφίγγων τὴν Κάμμαν
ἐν τῇ ἀγκάλῃ

ὦ, τώρα μοὶ ἀνῆκεις.

Κάμμα ἀνθισταμένη

Ὅχι, ἄθλιε.

Συνόριξ

Τίς θὰ τολμήσῃ νὰ σ' ἀρπάσῃ ἀπ' ἐμοῦ;

Κάμμα

Συνόριξ ἄλλος, μείζων σοῦ, ὁ θάνατος.

Συνόριξ

Τὸν θάνατον μὴ κάλει, μὴ τὸν θάνατον.

Κάμμα

Δὲν θὰ μὲ λάβῃς ζῶσαν· ἀπελπίσθητι·
πᾶν ὅτι πράττεις, εἰς οὐδὲν σὲ ὀφελεῖ·
μὰ τοῦ πατρὸς τὴν κάραν τὴν πολύσεπτον
θὰ αὐτοκτονήσω· θὰ μὲ λάβῃς... πλὴν νεκράν.

Συνόριξ μακρονόμενος αὐτῆς

Ναί, ἔχεις τὸν πατέρα, θν σεβάζεται·
ὦ, θὰ σὲ ἀναγκάσω· εὔρον τὴν ὀδόν.

Κάμμα ἰδίᾳ

Ὅποιον δόλον μελετᾷ ὁ ἄθλιος.

Συνόριξ καλῶν

Τορμάννε, Νάρβων...

Κάμμα

Τί θὰ πράξῃς;

Συνόριξ
 Κάμμα
 Τι θέλεις τὸν πατέρα ;
 Συνόριξ
 Τὸ ἐνόησας !
 Κάμμα
 ὦ φρίκη !
 Συνόριξ βλέπων τὸν Νάρδωνα καὶ Τορμάννον
 Φέρετέ μοι τὸν Λουέριον.
 (Ἐξέρχονται ὁ τε Νάρδων καὶ ὁ Τορμάννος)
 Κάμμα
 Μετὰ τὸν σύζυγόν μου, τὸν πατέρα μου !
 Συνόριξ
 Θὰ τὸν φονεύσω ἂν δὲν ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ.
 Κάμμα
 ὦ, ποία γέννα, ποία πόλις ἔμεσε
 τὸ τέρας τοῦτο ἐν ἐσχάτῃ ἐμπυσιῶ ;
 τίς γῆ, τίς δῆμος τὸν κακὸν ἐξέθρεψε
 καὶ τὰ τοιαῦτα διεργάζεται κακά ;
 Ἐν σοὶ τί ἔχεις, αἰμοβόρος ἕαινα ;
 ψυχὴν, καρδίαν, ἔχεις τί ἀνθρώπειον ;
 Οὐδὲν, κακοῦργε, πλὴν φονέως μηνιθμόν !

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ, ΝΑΡΒΩΝ, ΤΟΡΜΑΝΝΟΣ,
 ΦΥΛΑΚΕΣ, ΛΟΥΕΡΙΟΣ ὀδηγούμενος, ὑπ' αὐτῶν

Συνόριξ
 Ἰδοῦ, ὦ Κάμμα, ὁ πατήρ ὄν ἀγαπᾷς.
 Ἐάν δὲν ὑποκύψῃς εἰς τοὺς πόθους μου
 θὰ στείλω τοῦτον εἰς τὸν θάνατον εὐθύς.
 Κάμμα
 Δυστήνου κόρης, πάτερ, πάτερ δύστηνε !
 Συνόριξ
 Ἐλθέ, ἀγρεῖτε, γέρον δολομήχανε,
 οὐ ὅστις μὲ ἠπάτας λόγῳ μελιχρῶ ...
 Λουέριος
 Οὐχί, Συνόριξ, ἔλεγον ἀλήθειαν
 ἐλπίζων ὅτι τέλος θὰ ἐπαίθετο.

Συνόριξ
 Πῶς δὲν μοὶ εἶπας τότε ὅτ' ἡ τελετὴ
 θὰ ἐτελεῖτο κεκρυμμένως σήμερον
 Λουέριος
 Δὲν ἠδυνάμην φέρων σχῆμα ἱερὸν
 νὰ διασπείρω τοῦ ναοῦ τ' ἀπόρρητα.
 Συνόριξ
 Εἰ λέγεις, Κάμμα, ἔρχεσαι ; μ' ἀκολουθεῖς ;
 Κάμμα
 Ποτέ !
 Συνόριξ
 Θὰ ἀποθάνῃ.
 Κάμμα
 Ἔστω.
 (Ἰδίᾳ μετὰ λύπης)
 ὦ, Θεοί !
 Συνόριξ
 Ἀγάγετε τὸν βάρδον εἰς τὸν θάνατον.
 Κάμμα
 ὦ πάτερ, πάτερ, ὄχι.
 Λουέριος ἐναγκαλιζόμενος τὴν Κάμμαν
 Κόρη, μὴ λυποῦ.
 Κάμμα
 Σὲ ἀποστέλλω, τάλαν, εἰς τὸν θάνατον ...
 πλὴν, τί νὰ πράξω ; νὰ σὲ σώσω ! Ναί, ναί, ναί.
 Λουέριος
 ὦς ἦλθον πάντα ἡ ἐλπίς μ' ἀπέλιπε
 καὶ χαίρων ἀποθνήσκω σήμερον ἐγὼ
 ἵνα μὴ ἴδω ἐντελεῖν τὸν ὄλεθρον
 ἐξ οὗ ἀπαπειλεῖται ἡ πατρίς ἡμῶν.
 Κάμμα
 Καὶ μὴ δὲν ἔχει ἄλλα τέκνα ἡ πατρίς ;
 Λουέριος
 Ἡ τύχη ταύτης ἐξαρτᾶται σήμερον
 ἐκ τῶν ἐρώτων παρακόπου στρατηγαῦ.
 Συνόριξ
 Αἶ, γέρον βάρδε, αἶγα· μὴ μ' ἐρέθιζε.

Λουέριος

Δὲν τρέφω ἔχθραν κατὰ σοῦ, ὦ κύδιστε,
διότι διατάσσεις ἐν στιγμῇ ὀργῆς
ἀδίκως ὅλους νὰ μὲ θανατώσωσι.
Μετῆλθον πάντα λόγον, πάσαν μηχανὴν
διὰ νὰ φέρω ταύτην εἰς μετάνοιαν.
Ἄφοῦ δὲν ἤλθε δὲν θὰ ἔλθῃ δυστυχῶς.
Ἢὲ ἐπιμένῃς πλέον, ματαιοπονεῖς.
Ἀπόβαλε τὸ πάθος, ὅπερ ἔδειξε
τὸν κραταῖον τετράρχην ἐρωτόληπτον
καὶ εἰς τὰς νίκας τοῦ στρατοῦς ὀδήγησον
τῶν μεγαθύμων Γαλατῶν ὁ βασιλεὺς.

Συνόριξ

Θὰ ἔλθῃς, Κάμμα;

Κάμμα

"Ὁχι!

Συνόριξ

Εἰς τὸν θάνατον!

Κάμμα ἀσπαζομένη τὸν Λουέριον

Ὅποια θλίψις!

Λουέριος ἀπαγόμενος

Χαῖρε!

Συνόριξ

Εἶν' ἀδάμαστος!

Κάμμα

Δὲν θὰ τὲ ἶδω, πάτερ, τὸ ἐλάχιστον
ἐνώπιόν μου θανατούμενον οἰκτρῶς.

Συνόριξ

Πῶς εἶπας; τί; φοβεῖσαι; Θὰ τὸν ἴδῃς.

Κάμμα μετ' ἔλγους

Συνόριξ

Ἐδῶ, Τορμάννε, φέρετέ τον πρὸ αὐτῆς.

Κάμμα

Καλοῦργε!

Συνόριξ τῷ Λουερίῳ

Κύφον κλίνε γόνυ.

Κάμμα

"Ἀνανδρε!

Συνόριξ

Ἐνώπιόν σου θὰ τὸν ἴδῃς θνήσκοντα.

Κάμμα

Νὰ αἰσθανθῆς πρὸς ἄκρον μουλὸν ψυχῆς
τὴν λύπην ταύτην, ἦν μοι δίδεις σήμερον.

Συνόριξ

Κρατήσατέ την ἴνα βλέπῃ, κάλλιον
καὶ σεῖς κτυπᾶτε, θανατώσατε αὐτὴν.

(Οἱ φύλακες συλλαμβάνουσι τὴν Κάμμαν ἐνῶ
ὁ Τορμάννος ὑψοῖ τὸν πέλεκυν ἐπὶ τῆς κεφα-
λῆς τοῦ Λουερίου).

Κάμμα παλαίουσα πρὸς τοὺς φύλακας

Θηρὰ αἰμοδόρα, στήτε πρὸς στιγμὴν.

Συνόριξ ἄγριως

Κτυπᾶτε!

Κάμμα ἐναγκαλιζομένη τὸν Λουέριον

"Ὁχι, ὄχι..."

Συνόριξ ἐκπληκτος

Πῶς; ἐνδίδεις; αἶ;

Κάμμα ὀλιγοδρανῆς

Ἰδοὺ ἐγώ, Συνόριξ, μ' ἔχεις σῶζυγον.

Συνόριξ ἐν χαρᾷ

*Α!

Λουέριος ἐγειρόμενος

Κάμμα!

Κάμμα κρύπτουσα τὸ πρόσωπον

Πάτερ!

Λουέριος ἐναγκαλιζόμενος αὐτὴν

Οἱ Θεοὶ τὸ ἤθελον.

Συνόριξ ἐν ὑψίστῃ ἀγαλλιάσει

Ἀγγεῖλατε τοῖς πᾶσιν ὅτι σήμερον
τὴν Κάμμαν ἔχων παρ' αὐτῷ βασιλεύσαν
τὴν βασιλείαν ὁ Συνόριξ ἐννοεῖ.

Τορμάννος ἰδίᾳ

"Ὁ, εἴθε νὰ πλανῶμαι εἰς ἀίδιον,
ἀλλὰ προσλέπω δυσδιάλυτα δεινὰ!

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἡ πλατεία τῆς ἀγορᾶς. Ἐν τῷ βίθει φαίνεται ἡ πόλις ἐν μέσῳ δένδρων ὑψηλῶν. Δεξιᾶ ἐπὶ βράχον κρήνη· παρ' αὐτῇ σκηναὶ καὶ ὄχηματα· ἀριστερᾶ σπήλαιον παρὰ τὴν ἄκραν, θύσσος. Κατὰ τὸ μέσον τῆς σκηνῆς ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὸ βάθος ἐπὶ μικροῦ ὑψώματος βωμός, ἐφ' οὗ καίει τὸ πῦρ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΤΟΡΜΑΝΝΟΣ, ΑΙΣΙΜΑΤΙΚΟΙ, ΣΤΡΑΤΟΣ,
ΛΑΟΣ, καὶ εἶτα ΝΑΡΒΩΝ

Τορμάννος βλέπων εἰσπρόχουτον
τὸν Νάρβωνα

Λοιπόν, ὦ Νάρβων;

Νάρβων μετὰ στρατοῦ εἰσπρόχουτος

Πάντες ὑπετάγησαν·

ἢ αὐτοῖς κατεστάλη.

Τορμάννος

Εἶγε· ἀριστα.

Νάρβων

Καὶ οἱ δροῦδαι νικηθέντες φεύγουσι
τὴν ταρβαλίαν τοῦ Συνόριδος ὀργῆν.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ, ΡΟΘΜΑΡΙΣ

Ρόθμαρις

Τορμάννε!

Τορμάννος ἐκκληκτος

Σὺ ἐνταῦθα, Ρόθμαρι; πλὴν πῶς;

Ρόθμαρις

Πρὸ ὥρας πάντες ἀπεφυλακίσθημεν
εὐρόντες χάριν παρὰ τῷ Συνόριδι.

Τορμάννος χαίρων

Ἄ, εἶνε μέγας ὁ γενναῖος στρατηγός!

Τόμος Θ' 3 — Μάρτιος 1888.

Νάρβων

Πῶς;

Ρόθμαρις

Δὲν γινώσκεις;

Νάρβων

Τίνος εἶσθε δέσμοι;

Τορμάννος

Ἄ, ναί, σὺ, Νάρβων, πλεῖστα ἔτι ἀγνοεῖς
ἐκ πάντων ὅσα ἔναγχος συνέβησαν.

Νάρβων

Ἄφ' οὗτου ἐξ Ἀγκύρας ἀνεχώρησα
πολλὰ ἐπῆλθον, μετεβλήθησαν πολλά.

Τορμάννος

Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Συνόριξ εἴλκυσε
τὴν χεῖραν τοῦ Σινάτου ἀπὸ τοῦ ναοῦ
ὁ νέος Βίνδαξ ἀναπάλλων πέλεκυν
ἀντίος ἦλθε τῷ ἀνδρὶ μετ' ὀπαδῶν
καὶ ἡ Γαλατία οὐκ ἐθήρησε σήμερον
τὸν τροπικιοῦχον νικητὴν τῶν Βιθυνῶν
ἢ μὴ ὑπῆρχον παρὰ τούτῳ φύλακες
τὴν προσβολὴν ἐκείνην ματαιώσαντες.
Οἱ ἔνοχοι ἀχθέντες εἰς τὰς φυλακὰς
τὴν ἐπὶ τῷ θανάτῳ οὐκ ἐτρέποντο
κατὰ τὰς πρώτας πανηγύρεις τοῦ λαοῦ,
ἀλλ' ὁ Συνόριξ εἶνε ἤδη ὄλιθος,
τοὺς πάντας θέλει εὐτυχεῖς περὶ αὐτὸν
καὶ ἀπεδίδοι τῇ πατρίδι εὐγενῶς
ἐκείνον ὅστις ὕψωσε τὸν πέλεκυν
ἐν ἀραιρέσῃ πολυτίμητον ζωῆν.

Νάρβων

Ὁ Βίνδαξ μέχρι τοῦδε ἦτο δεσμιος
καὶ ν' ἀποθάνῃ ἔμελλε λοιπὸν αὐτός;

Τορμάννος

Τῷ Θεῷ χάριν ἅπαντες ἐκτίσωμεν

ὅτι τὸν νέον διασώζει ἐν ζωῇ
καὶ μένει αὐτῷ μετὰ τὸν Σινόριγα
γενναῖος στρατιώτης, ἔμπροσθεν στρατηγὸς
δυνάμενος νὰ ἄρῃ νέα τρόπαια
καὶ τὴν πατρίδα νὰ δοξάσῃ ὡς αὐτός.

Ρόθμαρις

Ἐλπίς καταλα!

Τορμάννος

Διατί, ὦ Ρόθμαρις;

Ρόθμαρις

Ὁ Βίνδαξ εἴμοι! δὲν θὰ μένη παρ' ἡμῖν.

Νάρβων

Τί λέγεις;

Ρόθμαρις

Φεύγει!

Τορμάννος

Καὶ ποῦ φεύγει;

Ρόθμαρις

Ἄγνωστον.

Τορμάννος βλέπων τὸν Σινόριγα

Ἰδοὺ ὁ ἄρχων.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ἈΝΩΤΕΡΟΙ, ΣΥΝΟΡΙΕΣ, ΛΕΙΩΜΑΤΙΚΟΙ

Σινόριξ

Στρατιῶται, χαίρετε.

Εἰργάσθητε γενναίως καὶ ὁ ἱερεὺς
κατενικήθη· τοῦ σκοποῦ ἀπέτυχε.
Τὴν πρᾶξιν ταύτην θ' ἀνταμείψω προσεχῶς
δωρῶν εἰς πάντας ἱερέων κτήματα.
Μιστάθητε ἀμέσως εἰς τὸ τέμενος
καὶ ἴδετε ἂν εἶνε ἔτοιμον τὸ πᾶν.

Τορμάννος

Ἄν οἱ δρυῖδες ἀρνηθῶσιν;

Σινόριξ

Ἔχετε

τὰς λόγους.

Νάρβων

Τοῦτο θέλομεν κ' ἡμεῖς.

Πάντες

Ναί, ναί.

Σινόριξ

Εἰς σέ, Τορμάννε, τὴν φροντίδ' ἀνέθηκα
καὶ ὅ τι εἶπον, τοῦτο λέγω ἐξ ἀρχῆς·
ἐκεῖ θὰ γείν' ἢ στέψης ἢ βασιλείης,
ἐδῶ τὸν γάμον θὰ τελέσω. Ἄγεται.

(Πάντες ἐξέρχονται· ἀκολουθοῦντες οἱ μὲν
τὸν Νάρβωνα δεξιά, οἱ δὲ τὸν Τορμάννον
ἀριστερά.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΣΥΝΟΡΙΕΣ καὶ εἶτα ΛΟΥΕΡΙΟΣ

Καὶ τέλος ἦλθεν ἡ τριπλόητος στιγμή,
ἦν ἀπὸ τόσο χρόνου περιέμενον·
ἐντὸς ὀλίγου στεφανοῦμαι βασιλεὺς
καὶ τῇ παγκάλῳ Κάμμα γάμῳ ζεόγνουμαι.
Μὴ μὲ φθονήσης, Τύχη ἀνειρογενής,
σὸ ἦτις ἦλθες πρὸς με ὑποσκάζουσα
ἐν συνοδίῃ θλίψεων καὶ ὀδυνῶν.
Ἄν ἡ φυγὴ μου τῶρα ἐπαισθάνηται
τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἀελπτὸν χαράν,
ἀλλὰ ὑπέστη ἀλγηδόνας ἄλλοτε
καὶ παρ' ὀλίγον ἐξαπώλλετο κακῶς.
Πορεύου ἤδη μετ' ἐμοῦ ταχύπτερος
καὶ νέας τέμνε πρὸς τὸν ὄλιον ἀτραπούς.

Λουέριος

Ὡ φίλον τέκνον, ἔρχομαι δυσάγγελος
νὰ κατατρώσω τὴν καρδίαν σου ἐγώ.

Σινόριξ

Βαβαί! τί βλέπω, γέρον; εἶσαι κάτωχρος!

Λουέριος

Ὡς νὰ σοὶ εἶπω ἄγγελμα δυσάρεστον;

Σινόριξ

Ὅποιος λόγος πλήσσει τοὺς ἐδόντας σου
κ' ὑπὸ τὴν γλῶσσαν μεταπίπτει ἀθαροῦς
δυστάζων νὰ προέλθῃ τῶν γαιλέων σου;
Μήπως ἡ Κάμμα, γέρον, δὲν μὲ ἀγαπᾷ;

Λουέριος

Δὲν εἶνε τοῦτο· εἴμοι! ἄλλα ἤκουσα.

Συνόριξ

Ἦ ἄλλο εἶνε δι' ἐμὲ κακοφραδὲς
ἀφοῦ ἡ Κάμμα μοι τηρεῖ τὰ ἔρκια;

Λουέριος

Οἱ ἱερεῖς ἀρνοῦνται νὰ τελέσωσι
τὴν στέφιν καὶ τὸν γάμον τοῦ Συνόριγος.
Ἐντὸς τοῦ ἄλλουσι οἱ δρυῖδαι παμπληθεῖς
ἀπὸ πρωίας ἐκατόμβας θύουσι
καὶ ἐξαιτοῦνται τῶν Θεῶν τὴν ἀρωγὴν
εἰς ἀνυσιν τῆς γνώμης, ἣν προσέλλουτο.

Συνόριξ

Ἄν τοῦτο μόνον εἶνε μὴ ἀθύμει

Λουέριος

Πῶς;

Συνόριξ δεικνύων δεξιᾶ

Ἰδοῦ οἱ στασιῶται σιδηρόδεσμοι
μετὰ φυλάκων βαίνοντες πρὸς τὸν ναόν.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΑΡΙΟΒΥΣΤΟΣ, ΔΡΥΙΔΑΙ,
ΝΑΡΒΩΝ, ΣΤΡΑΤΟΣ

Ἄριόβυστος

Ἄν ἤρκει ἄρα ὅτι κατερίανες
τοῦ ἱεροῦ τεμένους τὸ ἐδέθλιον;
τολμᾶς καὶ πλέον ἔτι κατὰ τῶν Θεῶν;

Συνόριξ

Βυσαύχην γέρον, μὲ κατεπαγίδευσας
διὰ τῆς ἐπηρείας, ἣν μετέλθεις, ναί,
κ' ἐγὼ χαλῖφρων, ἄνους, πίστιν ἔδιδον
ὄσάκις μοι ἐζήτεις εἰσαναβολάς.
Πρὸς τοῦτον μόνον τὸν σκοπὸν εἰργάζεσο
ὀποθονίως ἀπὸ τῶσων ἡμερῶν
καὶ ἐκ τοῦ ὄλθου ἀμβλυώπτων ἤργησα
νὰ ματαιώσω τοὺς σκοποὺς σου, μοχθηρέ.
Ἰδοῦ σὺ τώρα βαινὲ σιδηρόδεσμος!

Ἄριόβυστος

Καλῶς· πλὴν μάθε ὅτι ἔργον στυγερὸν
δὲν συγχωροῦσιν οἱ Θεοί. Οὐδέποτε.
Καὶ ὅσῳ εἶνε βραδυθάμων ἢ ποιηὴ
ἐπὶ τοσοῦτον ἔσται καλυδαίματος.
Ὁ ἐξυβρίζων τοῦ Θεοῦ τὸν πρόπολον
θὰ ἀποτίσῃ δίκας ἂν καὶ πανοσθένης·
πρὶν τῆς σαλήνης ἔλθῃ τὸ πανοσθένιον
δεινὸν θὰ πλήξῃ τὸν Συνόριγα καιόν.

Συνόριξ

Γὰς προσταγὰς μου, Νάρβων, ἐπιτέλεσον.

Νάρβων

Ἐλθέ, δρυῖδα, εἰς τὸ τέμενος· ἐμπρός.

Ἄριόβυστος τῷ Συνόριγι

Ἄξ, φαύλε, ὅπως ἤρξω οὕτως ἀνυσον·
πορεύου ἐν τῇ ταίφῳ τοῦ ἐγκλήματος
ἵνα ἐπέλθῃ τάχιον ἡ κόλασις.

(Ἐξέρχονται πάντες.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΣΥΝΟΡΙΞ καὶ εἶτα ΚΑΜΜΑ

Συνόριξ ἀκολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματος
τοῦ ἀπυχομένου δρυῖδας

Ὁ ἱερέων γενεὰ κατάρατος,
καὶ τὴν πωλοῦσαν αἰωνίως τοὺς Θεούς,
ἐγὼ θὰ σὲ πωλήσω εἰς τὸν θάνατον
ὡς ἀναλάβω τὴν βασιλείαν ἀρχήν.
Γὰς ὥρας ταύτας, ἄ, διήλθον σγέτλιος
μετὰ κινδύνου ἀπωλείας τοῦ παντός
ἐν ταῖς βασάνοις πάντες θὰ διέλθητε,
τεράτων τέκνα, ρωποπόλαι ἱερεῖς·
πλὴν πᾶσα ὥρα ἔσται ἀτελεῦτης,
ὀδύνης ἔτος, μελεδήματος αἰών.

Κάμμα

Ἄν εἶνε ψεύδη πάντα ἧσα ἤκουσα;
εἰπέ, Συνόριξ, ὅτι δὲν εἶν' ἀλήθῃ!

Συνόριξ

Γί ἔχεις, Κάμμα; εἶσαι πολυτέρακτος·
ὅποιον ἄλλος τὴν ψυχὴν σου συγκοκᾷ;

Κάμμα

Γὸ πλῆθος καθ' ὀμίλους συνωθούμενον
ἐπιθειάζει κατὰ σοῦ ἀναφηνδόν.

Συνόριξ

Ἀμέλει, φίλη, κ' ἦτο μόνον θύελλα
ταχέως παρελθοῦσα ἀνευ κεραυνοῦ.
Ἢάν ἀφ' ὅτου τὸν ναόν κατέλιπες
ἐδέχεσο τὸν γάμον μετὰ χαρμονῆς
τὸ πᾶν θὰ ἦτο κατὰ γνώμην σήμερον

καὶ οἱ δρυῖδες δὲν θὰ εἶχον τὸν καιρὸν
νὰ μὲ δουλεύωσιν ὅπως ἐπραξάν.
Ἄλλ' ἤδη πάντα ἔχουσιν ὡς πρότερον
καὶ ὀνοούπω, Κάμμα, περιβάλλομαι
τὸ στέμμα ὕπερ θέλω μόνον χάριν σου.

Κάμμα

ᾠ, τὴν γαλήνην, ἄρχον, μοὶ ἐδώρησας,
εἶσι ἐταράχθη ἡ καρδία μου
καὶ πένθους πέπλος ἐξετάθη πρὸ ἐμοῦ.
Ναί, ἐν ἀρχῇ σ' ἐμίσην καὶ δὲν ἤθελον
τὸν γάμον νὰ τελείω ὡς ἐζήτησιν σύ,
ἀλλ' ὅτε μετὰ ταῦτα σὲ ἐγνώρισα
κ' ἐν τῇ ψυχῇ σου εὔρον τὴν ἐμὴν ψυχὴν
ὃ ἔρωσ τότε πᾶσιν μὲ παρεόλατο
κ' εἰς σὲ ἐβόθην δι' αἰῶνος νοερῶς.
ᾠ, εἰ ὑπέστην πρὸ ὀλίγου, τάλαίνα,
ὅποτε εἶδον τὸν λαὸν ἀνταίροντα
καὶ ἐξαπίνης ἐποργῶντα κατὰ σπῶ·
τὰ ὄμματα μου περιέβαλον ἀγλῶς
τὸ στήθος ἐνεκρέθη, καὶ ὡς ὄνειρον
διήλθον ἐν τῷ σκότει ὁ μακρὸς αἰὼν
τῆς εὐτυχίας, ἧς θὰ ἀπηλαθούμεν.
Καὶ ἤδη, ἄρχον, ἐννοεῖς τὴν χαρμονὴν
ἧς ἐκκλύζει τὴν πτωχὴν καρδίαν μου;

Συνόριξ

Γλυκεῖα γύναι, ἀγδῶν τὴν λαλίαν,
τὸ ἄσμα φάλα τοῦ θυμῆρους ἔρωτος
νὰ περικλείσω ἐν ἐμοὶ τὸν οὐρανὸν
ἐν' ᾧ πυκνοῦται ὀλιβότης ἀσθίτος.
Ἐὰν κατὰ σταγόναις μοὶ ἐστάλαξαι
τῆς εὐτυχίας τὸν μυρθέντα νασμόν,
ἀλλ' ὅμως ὀλιυγῶς ἐξοκένωσας
τῆς συμπαθείας τὴν ὑπέρπλεων κηγήν.

Κάμμα

Ναί, ὅπως τῶρα δὲν ἤσθάνθη ἔρωτα
καὶ τὴν Σινάτον ἐν ἡγάπησα ὡς σέ.
Παρέρχοντ' αἱ ἡμέραι ἀλλεπάλληλοι
καὶ νέας ἀνευρίσκω ἀρετὰς ἐν σοί.
Ἐν τῇ ψυχῇ μου κολοσσοὺς αὐξάνεται·
οὐδαὶς ὑπάρχει οὐδ' ὑπῆρξεν ἐπὶ γῆς
ὡς σὺ γενναῖος, εὐεπιθέλος ὡς σὺ.
Καὶ ὅπως ἀστρα τῆς πρωίας οὐβέννυνται:
ἐμ' ἀνκειλῆ ὁ χρυσάκτιν ἥλιος
τοιουτοτρόπως ἀμαυροῦνται ὑπὸ σοῦ
οἱ ἄλλοι πάντες ὅταν ἐμφανίζεσαι.

Συνόριξ

ᾠ Κάμμα, Κάμμα· ἐν χαρῆς Πιγγιῶ,
μὴ λάλει πλέον, ἢ πνοή μου τέμνεται,
τὸ στήθος περισκαίρει, θὰ διαρραγῆ.

Τορμάννος εἰσερχόμενος ἀριστερῶθεν

Τῆς στέψεως ἡ ἄρα ἦλθε, στρατηγέ·
πρὸ τοῦ τεμένους ὃ λαὸς ἀθροίζεται
καὶ οἱ δρυῖδες ἀναμένουσιν ἐκεῖ.

Συνόριξ

Καλῶς.

(Ὁ Τορμάννος ἐξέρχεται)

Κάμμα

ᾠ ἄρχον, μήπως εἶνε ἔνειρον;

Συνόριξ

Δὲν εἶνε, Κάμμα, ὄχι, στέφομαι, ἰδοῦ,
καὶ μετ' ὀλίγον σύζυγός μου γίνεσαι.
Ἴδὲ τὸν χώρον τοῦτον, εἰν' ἡ ἀγορὰ
ἐν ᾧ, ὡς λέων πρὸ τίνος ἐπάλασσα
καὶ τὸν Σινάτον ἔριψα χαρμῶν νεκρόν.
Ἐδῶ τὸν γάμον θέλω νὰ τελειώσωμεν
διὰ νὰ σώξῃς ἐν τῇ νύμφῃ ἐσσεῖ
τὴν νίκην μου ἐκείνην.

Κάμμα

ᾠ, ἐμάντευσας
τὴν πρόθεσίν μου· τοῦτο ἤθελον κ' ἐγώ,
τὸ πέσον ὅπου νικητῆς ἐπάτησας
τοῦ ἔρωτός μας ἔστω ἕλεως βωμός.

Συνόριξ εἰσερχόμενος

Εὐτόχει, Κάμμα, μετ' ὀλίγον ἔρχομαι
πανίσχυρος μονάρχης, δοῦλος σου πιστός.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΚΑΜΜΑ παρακαλοῦσθεσα διὰ τοῦ βλέμματος
τὸν ἐξεληθόντα Συνόριγα, ΜΟΙΝΑ εἰσερχο-
μένη περίλυπος δεξιόθεν

Μοίνα

Λοιπὸν τὰ πάντα εἶνε ἤδη ἔτοιμα;

Κάμμα στρεφομένη θιαίως

Γὰ πάντα.

Μοίνα

Καὶ θὰ γείνης σύζυγος αὐτοῦ;

Κάμμα κατερχομένη

Βεβαίως.

Μοίνα

Ἄ, Σινάτε...

Κάμμα

Πώς;

Μόλινα ένοσα τās χείρας

Πλήν, Κάμμα μου.

Κάμμα

Τί αναφέρεις τόν Σινάτον σήμερον
όποτε τήν ψυχήν μου βόσκειται χαρά
διὰ τόν έλθον όστις μοί προύρισταί;
Μετάβα εις τόν οίκον και έτοιμάτον
ώραίον πέπλον νέμφης κρόκω ποικιλτόν,
δίδοι θέλω νά με ίδῃ πάγκαλον
κατά τήν ώραν τής νυμφεύσεως ήμῶν
ό φίλος τής ψυχής μου. Γραία, ύπαγε.

Μόλινα άπερχομένη

Σινάτε τάλαν, όῤμοι; ο' έλθουμένησαν!

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΚΑΜΜΑ, ΒΙΝΔΑΞ

Κάμμα

Τίς έρχεται δραματικός; Πώς; ό Βίνδαξ;... &!

Βίνδαξ όστις εισήλθεν και έστη κατόναντι
της Κάμμας

Τό πρόσωπόν σου, γύναι, κρύπτεις άπ' έμού
και ώς με είδες άισχος άμφεκάλυψε
τό μέτωπόν σου.

Κάμμα ίδια

Σίγῃ, δύστηνος ψυχή.

Βίνδαξ

Ένόςω διασώζεις τό έρώθημα
όπάζει έτι πρός μετάνοιαν καιρός.
Καλή μου Κάμμα, λάβε θάρρος, σύνελθε·
είπέ μοι ένα λόγον και με τούς Θεούς
τήν κεφαλήν σοί φέρω τού Σινόριγας.

Κάμμα θλιθερός

Ώ, σύγγνωθί μοι, Βίνδαξ.

Βίνδαξ

Τί;

Κάμμα

Τόν άγαπῶ!

Βίνδαξ

Τί είπας, γύναι; αλλά δέν αισχύνεσαι;
Αισχύνου σου είνε όσα έλεγες ποτέ;
οί όρκοι, αί άραι σου, τά κατεύγματα
τό μένος, ή όργή σου, τί έγένοντα;
τί μένει τώρα έκ τού άλγους τής ψυχής;
σου είνε ή άγάπη τού Σινάτου σου;
Ψευδή τά πάντα ήσαν; Αί, Άσιανή,
όποιον αίμα ρέει εις τās φλέβας σου;
πώς εξελήφθης ώς Γαλάτις όφ' ήμῶν;
Μωρός έγώ πιστεύσας εις τούς λόγους σου
και επιχειρήσας νά φονεύσω τόν κακόν.
Έπαξίως εδύετις τού Σινόριγας,
ό Βίνδαξ φεύγων τās άράς του σοί δωρεά.

Κάμμα έκπληκτος

Τί είπας; φεύγεις;

Βίνδαξ

Ναι, μακράν άπέρχομαι.

Παρά τās όχθας τού βαθείως Αείγηρος
ύπάρχουσι Γαλάται έλθικμοι, έσθλοί,
διατρυθόντες τήν άρχαίαν εύκλειαν
και μή έκφυλλισθέντες όπως οί έδῶ.
Μπρός τούτους μεταβαίνω ταχυβάδιστος
διά νά εῶρω άγαθαύς όμοσθενείς.

Κάμμα ίκετευτικώς

Μή φεύγης, Βίνδαξ.. μείναν... ώ, άν ήθελον...

Βίνδαξ

Νά μείνω ίνα ίδω τόν Σινόριγα
όσπόζοντα τής χώρας τής Γαλατικῆς
και παρά τούτω τήν αισχράν προδότιδα
έν ή ούδ' ίχνος μένει παλαιάς αιδούς;
Ποτέ!

Κάμμα ίδια

Ώ, τί νά πράξω... πλὴν δέν δύναμαι...

Βίνδαξ

Θά σύγω, Κάμμα. ύπακφέρων μετ' έμού
τό πτάμα τού Σινάτου...

Κάμμα βάλλουσα κραυγήν άγρίαν

Ώ! ούδέποτε!

Βίνδαξ

Αλλά πριν φύγω θέλω νά καταρασθῶ
τόν τάπον τούτον...

Κάμμα δραττομένη τής χαιρός αύταῦ

Τάλαν, μή εξέθαψας

τόν σύζυγόν μου;

Βίνδαξ εἶρων

Πόθεν αὕτη ἡ τροπή;

Κάμμα μετ' ἀγωνίας

"Ω, λέγε, λέγε.

Βίνδαξ

Πῆν δὲν βλέπω τί κοινὸν
ὑπάρχει πλέον...

Κάμμα ἰναγκαλιζομένη τὸν Βίνδακα

Εἶσαι ἀσυγχώρητος!

Βίνδαξ ἐκπληκτος

Πῶς; κλαίεις, Κάμμα;

Κάμμα

Καὶ λοιπὸν ἐπίστευσα:
ὄτ' εἶμ' ἀξία μιαρίας βδελυρᾶς;
ἐγὼ, καλέ μου Βίνδαξ;

Βίνδαξ

Πῶς; σῶζεις ἔτι πίστιν καὶ ἀνάμνησιν
τοῦ φίλου μου Σινάτου;

Κάμμα

Τοῦτο ἐρωτᾷς;

Βίνδαξ

"Ω, λάλει τότε, ἂν ἐπὶ τοῦ χεῖλους σου
δὲν ἔρπει ψεῦδος καὶ ἀπάτη, δουερά.

Κάμμα

Ἐν τῇ φυγῇ μου ὁ Σινάτος ἔμεινεν
ὡς τοῦ ἡλίου ἡ περιλαμπής ἀκτίς
περὶ τὴν δύσιν μεθ' ἡμέραν διαίθρον.
Ὁ ἔρωσ μου κινήθη ἀπὸ τῆς στιγμῆς
καθ' ἣν ἀνάδρωσ τὸν ἐδολοφόνησαν
τὴν στέρησάν του ἡ καρδία μου πενθεῖ
καὶ δὲν ὑπάρχει τόπος ἐν τῇ εἰκῇ μου,
ἐφ' οὗ τὸ δάκρυ δὲν κατέπεσε θερμὸν
δεκάκις τῆς ἡμέρας ἴσα τῇ νυκτί,
ἀλλ' οὐδὲ ποίχας ὅστις δὲν ἀπέδωκε
θρηνώδεις γόους καὶ τῶν στάνων τὴν ἠχώ.

Βίνδαξ

Τὰ δάκρυά σου λέγουσιν ἀλήθειαν,
ἀλλ' ὁ Σινόριξ ὅμως...

Κάμμα

Θ' ἀποθάνῃ.

Βίνδαξ περιχρῆς

"Α!

Κάμμα

Πῶς; δὲν ἤξεύρω πότε; μ' εἶνε ἀγνωστον
τὰ πάντα ἔχω δηλητήριον δοιμῷ,
καίνισα νέαν, μάχαιραν ἀμείστομον,
δὲν ἀναμένει ἡ ἐπίκαιρον στιγμὴν
νά ρίψω κάτω ἀπνουν τὸν παρμύραρον!

Βίνδαξ

"Ω ἔπη φίλα, ὦ λυοίπνοιοι αὐδαί,
πῶς ἀντηχεῖτε οὕτω βραδυχρόνιοι;

Κάμμα ἰσχυρομένη βιθμηδὸν

Τὴν Κάμμαν ν' ἀπολαύσῃς ἐπιζήτησας!
Καλῶς, Σινόριξ, μείνον, μείνον ἡσυχας,
καὶ ἤγγικεν ἡ ὥρα πᾶν ὅτι ποθεῖς
ἐντὸς ἀλίγου συντελεῖται μόρσιμον
ἀλλ' ὅμως τρέμε ἀνά πάτας τὰς στιγμάς,
διότι εἶμαι τοῦ Σινάτου ἡ γυνή
καὶ αἱ πληγαὶ μου δὲν ἐθεραπεύθησαν.

(Κλαίουσα)

"Ὁ σύζυγέ μου, σὺ, δὲν κλαῖω καὶ θρηνώ,
Σινάτε, σύγγνωθί μοι, ἂν τὸ χεῖλόσ μου
τὸν πάντα χρόνον γηθοσύνας μειδιᾷ
ὡς ὕδρις πρὸς τὴν μνήμην, ἣν κατέλιπε.
Τὰ δάκρυά μου σὺ κινήθησ πρὸ πολλοῦ
ἐνώπιον τῶν ξένων καὶ τῶν φίλων σου
ἵν' ἀποκρούσῃ τοὺς σκοπούς μου ἀσφαλῶς
μέχρις οὗ λάθω στυγεράν ἐκδίκησιν.

(Βλέπουσα κύκλω)

Ἐδῶ λοιπὸν, ὦ Βίνδαξ, τὸν ἐφόνευσεν,
ἐπὶ τοῦ πέδου τούτου ἔπεσε νεκρός
αὐτὸ τὸ γῶμα δι' αἱμάτων ἔθαψε,
κ' ἐγὼ, ἀθλίη, λύθρον ἀκούσα πατῶ,
τὸν λύθρον τοῦ Σινάτου, δὲν ἠγάπησα!

(Λύρουσα δράκα χύματος)

"Ὁ φίλον γῶμα, ὅπερ ἀπερράφησ
τὸ αἷμα τοῦ Σινάτου, σὲ καταφιλῶ
τὰς ἀληθῆδους τῆς ψυχῆς μου δέχθητι
κ' εἰς τοὺς αἰθέρας ἐκκεδάσθητι κραυγῶν
νά μὴ σ' ἐπιχολύνη ποὺς ἀνθρώπειος.

(Μετά μικρὰν παύσιν ἀγρίως)

Κ' ἐπὶ τοῦ πέδου τούτου θέλαις, μιარέ,
τὸν γάμον νά τελέσῃς τὸν παρμύραρον;
Ἄν, ἂν ἐμπέσῃς εἰς θηρίου ὄνυχας
θὰ σώσῃς ἴσως μετὰ πάλην σεαυτόν
ἀλλ' ἀπὸ τῶν χειρῶν μου μὴ φαντάζου, μὴ
νά διαρῶγῃς κινδύνου θανατηγόν.

Μένδαξ

Συγγνώμην, Κάμμα, ὅτι σὲ ἤδίκησα·
τυφλὸς δὲν εἶδον, δὲν ἐνόησα μαιρὸς
ὅποια ἦσο, τί ψυχὴν ἐνέκρυπτες!

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ, ΛΟΥΕΡΙΟΣ

Κάμμα

Μὴ ολίθου, Βένδαξ, ἐάν ἔπταισας τυχόν
εἰς μνήμην τοῦ Σινάτου συγχωρῶ σοι.

Λουέριος ἱστέμενος ἱμερόντητος

Ἄ!

Βένδαξ

Πῶς ἠπατάθην; πῶς ἐπίστευσα κ' ἐγὼ
μετὰ τῶν ἄλλων πάντων ὅτ' ἠγάπησας
τὸν δολοφάνου τοῦ ἀνδρείου στρατηγοῦ;

Λουέριος κρυπτόμενος ὄπισθεν δένδρων

Τοιοῦτοι λόγοι!... Τί συμβαίνει ἄρα γε!

Κάμμα

ᾠ, ἐπειράθην τόσῃν δολιότητῃ
καὶ τόσῃν τέχνῃν, ὥστε ἅπαντες ὁμοῦ
τὸν ἔρωτά μου ἀληθῆ ἐπίστευσαν.

Λουέριος ἰδίᾳ

Ἢ Κάμμα λέγει ταῦτα; ᾠ, Θεοί, Θεοί!

Βένδαξ

Πλὴν δὲν φοβείσαι μὴ ὁ ἀλιτήριος
τὰ πάντα ἐνεήσῃ;

Κάμμα

Ὅχι· οὐδαμῶς.

Λουέριος ἰδίᾳ

Βαβαί τῆς πανουργίας! τίς ὑπέθετεν...

Κάμμα

Ἐνῶ τὴν φρένα πλῆττει ὁ ἀπελπισμὸς
ἢ γλῶσσα ἐξαγγέλλει λόγους ἔρωτος,
καὶ ὅταν ἔχω θλίψεως ὄψεαν
ἐν τῇ καρδίᾳ, μειδιῶ ἐπίχαρις.
Ἄ, δὲν μὲ εἶδες πόσον εἴμ' ἐρατεινὴ
καὶ μειλιχία κ' εὐνοῦς κ' ἐρωτόληπτος

ὅσάκις ἔλθω κατενώπιον αὐτοῦ.
Νομίζεις ὅτι βλέπεις κόρην εὐθαιμον
προσδεχομένην τὸν ἀπόντα ἐραστὴν,
ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ὥρα θταν λέαιναν
θὰ ἀντωπύσῃ ὁ Σινόριξ δε λιῶν
καὶ θὰ τὸν ἴδῃς κάτω ἐνερόχρωτα
πρὶν ἢ τὰς χεῖρας ἀνασπᾶσῃ κατ' ἐμοῦ.
Πῶς θ' ἀπαράξω τοῦτον πρὸς τὸ ἔδαφος
εἰσέτι δὲν γινώσκω, τρόπον ἐκζητῶ,
ἀλλὰ θ' ἀκούσῃς γδοῦπυν βαρυσφάραγον
ὅποταν πέσῃ κατὰ γῆς ὁ βασιλεὺς
καὶ θὰ τὸν ἴδῃς ὄφιν συσπειρώμενον
ἐν ἀλγυθόσιν ἐρευγόμενον ἀράς.

Λουέριος ὅστις πρὸ τῶν τελευταίων λέξεων
κατήλθεν ἀπαρατήρητος πλησίον αὐτῶν

Μαλέα Κάμμα!

Κάμμα ἐντρομος

Ὁ πατήρ μου.

Μένδαξ ὑποχωρῶν ἀριστερᾶ

ᾠ Θεοί!

Λουέριος

Εἰπέ μοι ὅτι πάντα ὅσα ἤκουσα
δὲν ἦσαι ἄλλα ἢ ἀπήχημα ψευδές.

Κάμμα

Οὐδόλωι, πάτερ, μάθε τὴν ἀλήθειαν
κ' ἐν τῇ ψυχῇ σου κρύψον ταύτην ἐν σιγῇ.

Λουέριος

Πῶς; θὰ ὑψώσῃς κατὰ τοῦ Σινόριξ
τὴν χεῖρά σου, ὦ Κάμμα; θὰ τολμήσῃς σύ;

Κάμμα

Ἐκ τῆς παλάμης δυστυχῶς ἐξέφυγεν
ἐν τῷ τεμένει τῆς ποιητῆς ἢ μάχαιρα
καὶ καταθραύσθη ἐπὶ στήθους φέροντος
ὅπὸ γιγῶνα θώρακα γαλυβικόν,
ἀλλ' αἱ καινίδες ἔτι δὲν ἐξελίπον
καὶ ὅσῳ μένει κραταιγύαλος ἢ χεῖρ
θὰ εὖρη πεδῆχος τῆς ψυχῆς ἐπάξιον
νά θανατώσῃ ἀμειλικτῶς τὸν κακόν.

Λουέριος

Ποτέ! μὴ λάλει οὕτω εἰν' ἀδύνατον.

Κάμμα

Ἄ, πάτερ, πάτερ, διὰ τοῦτο μόνον ζῶ.

Λουέριος

Ἄλλὰ γινώσκεις, Κάμμα, τίνα κινδύνον
 θὰ διατρέξῃ τῶν ἐγγόνων μας ἡ γῆ,
 ἂν ἐκτελέσῃς ὅ τι ἀπεφάσισας;
 Τὰ σίτησιν τῶν γειτόνων θὰ εἰσρεύσῃσι
 δεῖ δ' ἄλων τῶν διόδων εἰς τὴν γῆν ἡμῶν
 ὡς ὅταν ῥέγῃ χεῖμαρος ἀκάθεκτος
 συμπαρκαυρῶν βράχους ἀπειροπληθεῖς,
 τὰς γάλας ταύτας, ὅσας κατεκτήσαμεν
 διὰ θυσίας μυριάδων ἀδελφῶν
 θὰ κατακλύσῃ τῶν ἐχθρῶν ἢ πλημμυρᾶ,
 καὶ τότε πλέον ὅσοι ἀπομείνωσι
 θὰ διασκεδασθῶσι πανταχοῦ τῆς γῆς
 ἀπαύστως ὑπὸ πάντων διωκόμενοι.

Κάμμα

Ἄν ἀναμένη σωτηρίαν ἢ πατρίδα
 ἀπὸ ἐκείνου, ὅστις ἐπεκάθισεν
 ὡς ἐφιόλητος ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἡμῶν,
 οὐκί τῇ Γαλατίᾳ ἰξωλέσθημεν!

Λουέριος

Ἦ, ἂν εἰσέτι ἔχῃς πρὸς ἐμὰ σταργὴν
 τῆς ἱκεσίας τοῦ πατρὸς ἐπάκουσον
 καὶ φείσθητι ἐκείνου μεγαλοφυῶς
 ὑπὲρ πατρίδος πάντα θυσιάζουσα.

(Κλίνων γόνυ)

Πρὸ σοῦ τὸ γόνυ κλίνω γηραιὸς ἐγὼ
 καὶ τῆς χειρὸς σου ψαύω ἱκτωρ ἑνδακρῶς.
 ὦ Κάμμα, Κάμμα, κόρη μου ἀγαπητή...

Κάμμα ἀποσπωμένη τῶν χειρῶν αὐτοῦ
 καὶ πλησιάζουσα τὸν Βίνδαχα

Ποτέ!

Λουέριος ἐγειρόμενος

Ἦ θλίψις!

Κάμμα

Ἦχι!

Λουέριος ἐνῶν τὰς χεῖρας

Κάμμα, ἔλεον!...

Κάμμα

Ναί, ὅ' ἀποθάνῃ ὁ κακοῦργος, πάτερ μου.
 Οἱ κῆνες τῆς Ἀγκύρας θὰ σπαράξωσι
 τοῦ βασιλέως τούτου τὰ κενέθρια
 καὶ τοῦ Σινάτου ἢ τριφίλητος ψυχῆ
 θὰ ἀπολαύσῃ τέλος ἐκδικήσεως!

Λουέριος ὀργίλως

Ἐπίσχεσ' τῆς χαρᾶς σου, κόρη ἀπηνής,
 γὰρ θὰ σ' ἀφήσω γὰρ τελέσῃς ἄνομα.

Κάμμα ἐκπληκτος

Πῶς;

Λουέριος

Ἦχι!

Κάμμα ἐντρομέσ

Τί θὰ πράξῃς;

Λουέριος

Τί;

Κάμμα

Δὲν ἐννοῶ.

Λουέριος

Θ' ἀποκαλύψω πάντα τῷ Συνόριγι.

Κάμμα ὀπισθοχωροῦσα

Θεοί!

Βίνδαχ

Τί λόγον εἶπες; σὺ, ὦ γέρον, σὺ;

Κάμμα

Πρὸς τοῦτο ἄρα τὴν ζωὴν σοὶ ἔσωσα,
 ὦ φίλε πάτερ, σὺ ἂν εὔνοον ἀγαπῶ;
 ἀλλὰ γὰρ θέσῃς ἄλιον, ἀτέλεστον
 τὸν πάντα μόχθον βαρυμήνιδος ψυχῆς;

Λουέριος ἔξαλλος

Οὐδὲν ἀκούω εἶμαι βάρβας ἐννοεῖς;
 Κινώπιόν μου ἢ πατρίδα ἀνίσταται
 ἱκέτιδα τὴν βλέπω, συνδρομὴν ζητεῖ
 καὶ θὰ σὲ θυσιάσω ἄνευ οἰκτιρμαῶ
 ἂν δὲν ἔλθῃς, Κάμμα, εἰς μετάρμελον.

Κάμμα γόνυ κλίνουσα

Ἦ πάτερ, πάτερ, δέομαί σου, πάτερ, μή....

Λουέριος βλέπων τὸν Συνόριγα μακρόθεν

Ἰδοὺ ὁ ἀναξ, ὄρασον τὸν ὄρκον σου
 ἢ μὰ τὸν Αἴσον σὲ προδίξω παρευθός.

Κάμμα ἐγειρομένη ἀγρίως

Ἄχ, προῖξον ὅ τι θέλεις, εἶσαι κύριος
 δὲν σὲ πτεροῦμαι.

(Τῷ Βίνδαχι κρυφίως)

Βίνδαξ, ἔσο ταπεινός
ἐπεὶ τῶν ἄλων ἄκκουβέω ἕστατα.

Λουέριος ἰδίᾳ

ᾠ, τί νὰ πράξω τώρα; δούστηνος ἐγώ·
ἢ κόρη ἐνθεν, ἢ πατρὶς ἐτέρωθεν!
(Μένει σόννος ἐν τῷ βέθει)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ, ΣΥΝΟΡΙΣ, ΤΟΡΜΑΝΝΟΣ, ΝΑΡ-
ΒΩΝ, ΡΟΘΜΑΡΙΣ, ΜΟΥΝΑ, ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ,
ΧΙΡΑΤΟΣ, ΛΑΟΣ· πάντες ἐπευφημοῦντες τὸν
Συνόριγα

Πάντες

Συνόριξ! ζήτω, ζήτω! Χαίρε, βασιλεῦ.

Κάμμα

ᾠ θεῖε ἄρχον, μέγα κῆδος Γαλατῶν,
εὐτύχει ὡς ὁ ἔρωϊς, ζήθι ἄλυπος
καὶ ὡσεὶ κέδρος ἄρθρι πρὸς οὐρανόν.
Εἰς σὲ τὰ πάντα· ἢ ἰσχυρὸς τοῦ λέοντος,
τὸ γαῦρον ὄμμα ἐξυβλέπτου ἀετοῦ
καὶ ἡ σοφία τοῦ πανήρου ὄρεως.

Συνόριξ

Ναί, τώρα ἔχω πᾶν ἐπίγειον καλὸν
καὶ βασιλείαν καὶ ἰσχυρὸν καὶ εὐκλείαν,
ἀλλ' ὅμως, Κάμμα, πάντα ταῦτα ἔνευ σοῦ
θὰ ἦσαν νόκτες ἔνευ σεληνόφωτος.
Ἰδοὺ ἡ Τύχη ἐπεφύλαξεν εἰς σὲ
νὰ συμπληρώσῃς τὴν εὐδαιμονίαν μου
τὸν ἔρωτά μου ἀποδίδουσα θερμόν·
καὶ ὅταν δρέψῃ ἐπὶ τῶν χειλέων σου
τὴν εὐφροσύνην ἐν τῷ πρώτῳ ἀσπασμῷ
τὴν γῆν θὰ κατακτήσῃ εὐχερέστερον.

Λουέριος ἰδίᾳ

Δαλῶν τὴν κόρη καταστρέφω ἀπηνῶς,
ἀλλὰ σιγῶν προδίδω τὴν πατρίδα μου.
Τί; νὰ λαλήσω; Οἴμοι! νὰ σιγήσω; Φεῦ!
Αἶ, θάρρος, βάρβα. ᾠ Θεοί, δὲν δύναμαι...
Ἡ προτεράια ἔφερε τὴν χαρμονήν,
τὴν συμφορὰν θὰ φέρῃ, ἢ ἐπαύριον!

Συνόριξ τῇ Κάμμα, ἥτις ἐξηκολούθει
μένουσα ἐν ἑκστάσει πρὸ αὐτοῦ

Τί μένει οὕτως ἀναυδὸς ἐν ρευθασμῷ
προσκαθηλουσα ἐπ' ἐμοῦ τὸ βλέμμα σου;

Τόμος Θ' 3 — Μάρτιος 1885.

Κάμμα προσβλέπουσα μετ' ἀγάπης
τὸν Συνόριγα

Τὸ θάμβος ἔχει τὴν ἐρωσάν μου ψυχὴν
καὶ μετὰ κόπου συγκρατῶ τὰ χέρματα,
ὅφ' ὦν κατενεπλήσθην ἐξ αἰτίας σοῦ.
Ἐνώπιόν μου βλέπω ἄνδρα ἐνδοξόν,
εἰς ἐν ὑπεῖκει ἀνδροκάρδιος λαὸς
ἐν μεγαλοφροσύνῃ κατερχόμενον
πρὸς κόρην βάρβα, ὡς τὸ φῶς ἐπὶ τὴν γῆν.
Καὶ ἀπαυγάξω ἐκ τῆς ἀνταυγείας σου
ἐγώ, μικρὰ ἐν πᾶσιν, ἄσημος γυνή,
ὄργης καὶ χόλου ἄλλοτε πληρώσασα
τὸ στήθος τοῦτο ἐσ' οὐ κλίνω ἰλαρά.
ᾠ, θέλω ν' ἀποσθέσω ἐκ τῆς μνήμης σου
τὰς ὥρας πάσας, ἃς διήλθες παρ' ἐμοῦ
ἐν δυστυχίᾳ μὴ ἀνταγκπώμενος
καὶ θὰ ζητήσω τῆς φλογὸς τὴν θαλπωρήν
νὰ ἐκθερμάνω ἐτι τὴν καρδίαν μου
διὰ νὰ εἶρῃς ἔρωτα αἰώνιον
ἐν ᾧ νὰ ἐντρουφήσῃς...

Λουέριος ὀργίλιος

Αἶ, σιώπα!

Συνόριξ ἐκκληκτις

Τί!

Λουέριος

Συνόριξ, μὴ πιστεύῃς, αὕτη ψεύδεται.

Κάμμα ἰδίᾳ περιδαῆς

Θεοί!

Βίνδαξ ἰδίᾳ

ᾠ, γέρον.

Συνόριξ ἐνθάς

Τί ἀκούει;

Κάμμα ἰδίᾳ

Θάρρος!

Συνόριξ τῇ Κάμμα

Σέ;

Κάμμα μειδιῶσα

Ὀνειροῦς βλέπει ὁ πατήρ.

Συνόριξ

Λουέριε,

τί λόγον εἶπας;

Λουέριος

Ἐἶπον λόγον ἀληθῆ.

Συνόριξ ὀργίλος

Ἐάν τήν Κάμμα ἀναιτίως ὕβρισας
οὐαί σοι, γέρον. . .

Κάμμα

Ἄρχον, σύγγνωθι αὐτῷ.

Λουέριος

Μὴ ἀπατάσαι· οὔτε σὲ ἠγάπησεν
ὡς ὑποθέτεις ἀπὸ τόσων ἡμερῶν,
ἀλλ' οὔτε θέλει μετὰ σοῦ φιλότιτα
καὶ μέτρη ἤλθεσ νὰ τελέσης γάμους.

Συνόριξ ἐκπληκτος.

Πῶς;

Λουέριος

Ἐν τῇ φυχῇ της τρέρει τὴν ἐκδίκησιν
διὰ τὸν φόνον τοῦ Σινάτου, ὃν φιλεῖ
καὶ ὄραν μόνον ἀναμένει εὐκαιρον
νὰ σὲ φονεύσῃ.

Συνόριξ

Τίνα;

Λουέριος

Σέ.

Συνόριξ συνοφρυωμένος

Μωρίζι!

Λουέριος ἐν ὀργῇ

-Ω!

Συνόριξ ὑπερηφάνως

Τὴν Κάμμα δὲν φοβοῦμαι· οὐδὲ δύναται
νὰ θανατώσῃ τοῦ Συνόριγα γυνή!
Ἐν μόνον ὑποπιτέω ἐκ τῶν λόγων σου
μὴ ὡς καὶ πρῶτην πάλιν μετενόησας
καὶ ἴσως τώρα πλέον δὲν με ἀγαπᾷ.
Ἄλλ' ἂν δὲν εἶπες τοῦτο σὺ, ὦ Κάμμα μου,
δὲν θὰ πιστεύσω τὸν πατέρα σου ἐγώ.

(Μετ' ἀγάπης)

Λοιπόν, ὦ Κάμμα, μὲ ἠπάτας; λέγε μοι.

Κάμμα μειδιῶσα

Ἄταραχος ἀκούω· βλέπεις, μειδιῶ
βεβαία ὁδὸν ὅτι δὲν ἐπίστευσας
πᾶν ὅτι εἶπεν ὁ πατήρ παραληρῶν.

Συνόριξ ἴδια

Οποῖα ἡρεμία εἰς τοὺς λόγους της.

Κάμμα πλησιάζουσα τὸν Συνόριγα

Ἄλλ' ὦ φιλότις, ἂν σέ, σὲ δὲν ἀγαπῶ
τί μέλλω ν' ἀγαπήσω ἐν τῷ σύμπαντι;
Νὰ σὲ φονεύσω; ἀλλ' ὑπάρχει δι' ἐμέ
ἡ εὐτυχία πλὴν ἐν τῇ ἀγκάλῃ σου;

Συνόριξ

Γὰ ὄμματά σου μαρτυροῦσιν ἀληθῆ·
ἔ, ὄχι, ὄχι, μ' ἀγαπᾷς, δὲν ψεύδεσαι.

Κάμμα

Νὰ σὲ φονεύσω; ἀλλὰ τότε διατί
ὁ μόνος φίλος τοῦ Σινάτου ἐργεταί
νὰ σοὶ ὁμῶς πῖστιν ὑπ' ἐμοῦ παιθαίς;

Συνόριξ

Ὁ Βίνδαξ;

Βίνδαξ ὑποκλίνων

Ναι, ὦ ἄρχον, ὑποτάσσομαι.

Λουέριος

Βαβαί τοῦ ψεύδους! ἀλλ' εἰς τοῦτον πρὸ μικροῦ
τὰ σχέδιά της ἀνεκοίνου εὐχαρίς.

Συνόριξ ἐν ἀγανακτήσει

Ἄ, φύγε πλέον, γέρον· σὲ βδελύσσομαι.

Λουέριος

Ἦ, ἂν φονεύων ταύτην δὲν ἐφόνευσον
καὶ σὲ ἀκόμη, μὰ τὸ πέδον τῆς χθονὸς
ἢ Κάμμα δὲν θὰ ἔξτ, θὰ τὴν ἐπινοῖ!

Βίνδαξ

Ἄν μὴ, ὦ βάρδε, μὴ ἐξέστης τῶν φρενῶν
πρὸς τί συντρίβεις αὐτῷ τὴν καρδίαν του;

Λουέριος

Συνόριξ, θ' ἀποθάνης, δὲν σὲ ἀγαπᾷ.
Φοβοῦ τὴν Κάμμαν.

Συνόριξ περιπτυσσόμενος τὴν Κάμμαν

Γύνα, μὴ ταράττεσαι.

Κάμμα ἀταράχως

Καὶ ὅμως, πάτερ, ἀπατάσαι, ἀγαπῶ·
ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὸ ἴθης πρόδηλον.
Ἄν ἦσα εἶπας εἶνε ὄντως ἀληθῆ
πρὸς τί τὸν γάμον νὰ τελέσω σήμερον;

Λουέριος

Δὲν θὰ τὸ πράξης· εἶνε ψεῦδος!

Συνόριξ παρατηρῶν τὴν Κάμμα
Ψεῦδος;

Λουέριος

Ναί.

Κάμμα βλέπουσα μακρόθεν τοὺς ἱερεῖς
Ἰδέ, ὦ πάτερ, κ' ἐπὶ τέλους πέισθητι.

Συνόριξ ἐν ἀγγελλιάσει

ὦ Κάμμα, Κάμμα, εἶσαι σύζυγός μου σύ;

Κάμμα ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ Συνόριγος

Ναί, σύζυγός σου.

Λουέριος ἔκκλητος

Πῶς, λοιπόν; εἶν' ἀληθές;

Συνόριξ

Ἵμῖν ἡ χάρις Οὐρανῶνες Θεοί!

Λουέριος ἐν ἐξάψει

ὦ, εἴπατέ μοι, σεῖς τοῦ Ἄδου δαίμονες,
ἀκούω, βλέπω, ἐννοῶ, αἰσθάνομαι;
τί ἄρα γε συμβαίνει; μὴ παραφρονῶ;

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

Οἱ ἀΝΩΤΕΡΟΙ, ΑΡΙΟΒΥΣΤΟΣ, ΜΟΪΝΑ,
ΔΡΗΧΑΙ, ΒΑΡΑΟΙ, ΟΥΑΤΒΙΣ, ΘΕΡΑΠΗΝΑΙ

Ἀριόβυστος

Ἐνδύσαι πέπλον νύμφης, γόνοι μάκραιρα,
κ' ἔλθε ν' ἀκούσης ὑμεναίου μελισμούς.

Κάμμα ἰδίᾳ

Καρδία, θάρρει καὶ ἡ ὄρα ἤγγικεν!

Μόινα τῇ Κάμμα κρυφίως
ἐνῶ περιβάλλει ταύτην διὰ πέπλου

Θανάτου πέπλον εἶθε νὰ σ' ἐνέδουον.

Κάμμα ἰδίᾳ

Ἡ δέησίς σου, γραῖα, θὰ εἰσακουσθῇ.

Συνόριξ ἐν χαρᾷ

ὦ, τώρα εἶμαι πανευδαίμων βασιλεύς.

Ἀριόβυστος

Οὐάταις, ὑμνωδεῖτε· τέκνα ἔλθετε.

(Ὁ Συνόριξ καὶ ἡ Κάμμα ἑστάνται ἐνώπιον τοῦ
Ἀριόβυστου. Ὁ Λουέριος δεξιᾷ παρατηρεῖ
μετὰ περιεργίας, ἀριστερᾷ ἡ Μόινα τὸ πρό-
σωπον ἀποστρέφουσα)

Οὐάταις, ἀνατείνοντες τὰς χεῖρας

Ἄρτεμι, Θεὰ προστάτις,
σὲ καλοῦμεν·

νεῦσον τοῦτοις οὐρανόθεν
γηθοσύνης

εὐτυχίαν αἰώνιαν
ἐν τῷ βίῳ!

Ἀριόβυστος

Εὐδαιμονεῖτε τὴν Θεάν λατρεύοντας.

Οὐάταις

Δὸς τῇ Κάμμα φρένα σῶαν,
εὐγονίαν,

τῷ Συνόριγι κληδῶνα
καὶ ἀνδρείαν·

δείξον τοῦτοις τὰς κελεύθους
τῶν δικαίων!

Ἀριόβυστος

Δωρήσατε τῇ πόλει ἄνδρας μαχητάς.

Οὐάταις

Ἐμπνευσον τοῖς νεονύμφος
φίλτρα, πόθους
πρὸς τοὺς φίλους, τοὺς οἰκείους,
πρὸς τὰ τέκνα,
τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος
ὑπὲρ πάντα!

Ἀριόβυστος δίδων κύπελλον τῇ Κάμμα

Λαθέ, ὦ γόνοι, τὸ χαλκῆρας κύπελλον
κ' ἐξ ἡμισείας πίε μετὰ τοῦ ἀνδρός
τὸ ἐν αὐτῷ μελίκρας ἵνα κύρωσιν
ὁ γάμος οὗτος λάβῃ παρὰ τῶν Θεῶν

Κάμμα ρίπτουσα κρυφίως δηλητήριον
εἰς τὸ κύπελλον ἰδίᾳ

Μὴ θρήνηι, ὦ ψυχὴ μου, ἀλλὰ σβέσθητι
τὸν ἀγαθὸν Σινάτον ἐκδικούσα, ναί.

(Μεγαλοφώνως καὶ μειδῶσα)

Ὅμνῶ πίστιν τῷ καλῷ Συνόριγι.

(Πίνει καὶ δίδει αὐτῷ τὸ κύπελλον)

Συνόριξ

*Ω, χαίρε Κάμμα, βασιλῆς τῶν Γαλατῶν.
(Πίνει ἀμυσί)

Κάμμα ἰδίᾳ παρατηροῦσα τὸν Συνόριγα
μετὰ κρυφίας χαρᾶς

Μέχρι πύθμενος ἔπιε τὸ φάρμακον |
(Μαειδᾶ γηθοσόνοος)

Συνόριξ ρίπτων μακρὰν τὸ κύπελλον
καὶ κατερχόμενος ἐν χαρᾷ

Καὶ τώρα ὅτε τὸ γλυκὺ μου ὄνειρον
ἐπραγματώθη, τώρα τρέματα, λαοί,
τὴν Γαλατίαν κύκλω περισφιγγόντες.

Κάμμα εἰρωνικῶς

Ναί, ὦ Συνόριξ, λέγε, λέγε ἀπειλὰς,
διότι πρέπει πάντες νὰ γνωρίσωσιν
ὁποῖος εἶσαι καὶ τί μέλλεις ἔπειτα·
νὰ διαπράξης ὡς μονάρχης κραταῖος.

Συνόριξ

*Αντίθα, σπεῦσον, ἀλλὰ ἔσον θύνασαι
καὶ τὸν ρωμαῖον κατὰ κράτος νίκησον
διὰ νὰ σὲ νικήσω.

Κάμμα κλονιζομένη ἰδίᾳ

Μότνα . . . Θεοί!

Μότνα κρυφίως τῇ Κάμμα
συκρατοῦσα ταύτην κλονιζομένην

Τί ἔχεις, Κάμμα; τρέμεις; εἶσαι κάτωχρος.

Κάμμα κρυφίως δεικνύουσα τὸν Συνόριγα

*Ἐκεῖνον βλέπε . . . ἴδε, εἶνε πελιδόνος.

Συνόριξ

Τὸ ἔργον, ὅπερ ἔλιπεν ἡμιτελές
ὁ τῶν Ἑλλήνων βασιλεὺς Ἀλέξανδρος
ἐγὼ θὰ συμπληρώσω . . .

(Φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον)

Πλὴν τί ἔχω;

Κάμμα βάλλουσα κραυγὴν χαρᾶς
καὶ κατερχομένη πρὸς τὸ προσκήμιον

Συνόριξ κλονιζόμενος

Κλονίζομαι! θὰ πέσω . . .

Πάντες τρέχοντες πρὸς αὐτὸν

*Ω!

Συνόριξ κρατούμενος ὑπὸ τοῦ Τορμάννου
καὶ τοῦ Λουερίου

Τί ἔπιον;

Κάμμα περιχαρῆς

Μελίκρας μόνον, ὅ τι ἔπιον κ' ἐγώ,
ἀλλ' εἶχε τὸ μελίκρας δαγλητήριον
καὶ ἦτο νέκταρ, ἦτο νέκταρ δι' ἐμέ.

Συνόριξ ἐμβροδόντητος

*Αθλία Κάμμα . . . ἔπιον τὸν θάνατον!

Κάμμα

Αἴ, γάμουσ ἦλθεσ νὰ τελέσῃς μετ' ἐμοῦ;
ἰδοὺ οἱ γάμοι, βλέπεις; ἐτελέσθησαν |
ἐντὶ παστάδος ἡμῶς τάρφον ἔχεις σὺ
καὶ ἀποθνήσκω ἀλλ' ἀφοῦ σ' ἐφόνευσα.

Συνόριξ ἐξαλλος ὑπ' ὀργῆς

Αἰσχρὰ καφώρη!

Λουέριος

*Ω Θεοί, Θεοί, Θεοί!

Ἀριόβυστος ὡσεὶ θεόπνευστος

Αρυίδαι, βάρδοι, καὶ οἱ ἄλλοι ἅπαντες
ἀπὸ τοῦ παμμιάρου φύγετε μακρὰν·
ἡ θεία δίκη ἐπ' αὐτοῦ ἐθάρυσε
καὶ τιμωρεῖται ὁ μίανξ τὸν ναόν!
(Ἀπομακρύνονται πάντες σχεδὸν
πλὴν τοῦ Τορμάννου καὶ τοῦ Λουερίου)

Συνόριξ

Συγγνώμην, γέρον βάρδο· εἶχες δίκαιον.
(Πάλλον κραυγὴν)

*Ω! ἀποθίσκω! λύνεται τὰ σπλάγχνα μου,
ἡ κεφαλὴ μου καθεῖ . . . ἄ, πονῶ . . . πονῶ . . .

Αριόβυστος δεικνύων τὸν Βίνδακα

Τὸν Βίνδακα, Γαλάττι, χαιρετίσατε!
ἰδοὺ γενναῖος καὶ ἀρίφρων βασιλεὺς.

Βάρδοι

*Α! Ὁ Βίνδαξ ζήτω!

Πάντες ἐν ἀλαλαγμοῖς

Ζήτω!

*Αριόβυστος

Χαίρε, κύνιστε !

Συνόριξ στρεφόμενος περί ἑαυτὸν ἐν ἀγωνίᾳ
 "ὦ!.. σώσατέ με... σώσατέ με... πνίγομαι!..

Κάμμα

Μαρτύρομαι σε, δαίμον πολυτίμητε,
 ὅτι πρὸς τοῦτο μόνον ἔζησα ἐγὼ
 μετὰ τὸν φόνον τοῦ καλοῦ Σινάτου μου.

Συνόριξ καταβάλλων πᾶσαν προσπάθειαν
 ἕως ἐγερθῆ

Αἶ, ἀφετέ με νὰ σπαράξω ταύτην ... *Α !
 (Πίπτει θανάων)

Κάμμα κροσπαθοῦσα νὰ ἐγερθῆ

*Ἰδού, ὦ σύζυγέ μου, σ' ἐξεδίκησα·
 τὸν ἔρωτά σου εἶχον ὅσῳ ἔζησ' ἐγώ,
 εἰς τὴν φυγὴν σου τὴν ζωὴν μου ἔδωκα

καὶ ἀποθνήσκω μετὰ σὲ θνητῇ ἐγὼ
 ἵν' ἀναζήσω μετὰ σοῦ ἀθάνατος !
 (Πίπτει θανοῦσα)

Βίνδαξ αἶρων τὴν κεφαλὴν αὐτῆς

"ὦ τοῦ καλοῦ μου φίλου σύζυγε πιστῇ !

Λουέριος τρέχων καὶ γόνυ κλίνων παρ' αὐτῇ

*Ἀπέθανεν ἡ Κάμμα ; ... Κόρη, κόρη μου !

*Αριόβυστος

Τὸ πτώμα τοῦ βεβήλου δότε τοῖς κυσὶ·
 τὸν γῶρον τοῦτον ἄρδην ἀνασκάψατε,
 καὶ σὺ τῆς Γαλατίας κράτιστε λαέ,
 τὴν φίλην Κάμμαν ἥτις ἐθανάτωσε
 τὸν μαιφόνον, τὸν συλήτην τοῦ ναοῦ,
 ἐν γόοις κλαῦσον, εἰς αἰῶνα πένθησον !

Λουέριος ρίπτων τελευταίον λύπης
 βλέμμα ἐπὶ τοῦ Συνόριγος

"ὦ Γαλατία, ἐν πρὸς ἐν τὰ τέκνα σου
 θὰ πίπτωσιν ἀδόξως ἔξω τῶν μαχῶν !